Τεύχος
#27

10 Φεβρουαρίου 2013

BABUSHKA

FUCK NORMALITY.

ΑΝΩΜΑΛΗ ΟΜΑΛΟΤΗΤΑ! Γιατί απλά ήρθε η ώρα που πλέον δεν έχουμε ώρα για χάσιμο! - **ΤΑ ΔΕΙΝΑ ΤΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ,** ότι ανήκει σήμερα σε κάποιον είναι αποτέλεσμα κάποιου σφετερισμού από τον ίδιο ή από τους προγόνους του. - **ΤΟ ΟΡΙΟ ΤΟΥ ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ** (Χρέος <60% επί το ΑΕΠ σου) ποιές χώρες το τήρησαν; - **ΣΥΓΝΩΜΗ ΚΥΡΙΟΙ, ΤΙ ΛΕΤΕ;** Κάποιοι θα το θεωρήσουν παράλογο αλλά τα τελευταία χρόνια, τα κεντρικά δελτία ειδήσεων των «μεγάλων» καναλιών και ο τύπος των ίδιων ομίλων είναι πιο συναρπαστικά από ποτέ.

ΓΡΑΦΟΥΝ: Spatournos, Mpananas, Βασίλης Πετρόπουλος, Ειρηναίος Μαράκης, Arkan, Μαχητικός, Παναγιώτης Μαυροειδής, Σκληρο– Πυρηνικός Φυσικός, Conmigo

ΤΩΡΑ Ή ΠΟΤΕ

ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ 24-02

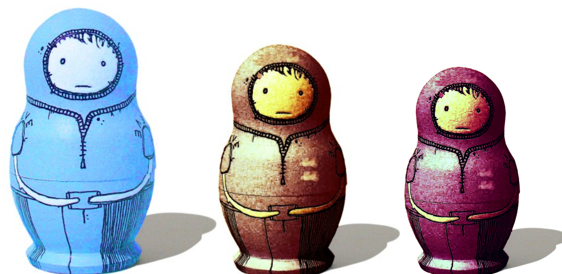
BABUSHKA.GR

IN CASE OF
REVOLUTION :
BREAK
THE ASPHALT
AND THROW

«ΟΜΑΛΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ»

ΝΟΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑΞΗ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΠΕΡΓΙΩΝ, ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ, ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ

ΜΑΤ ΣΤΟΥΣ ΑΓΡΟΤΕΣ, ΑΣΥΛΟ ΣΕ ΝΕΟΝΑΖΙ, ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΓΙΑ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ

ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ :

ο φιλόσοφος, Spatournos, μαχητικός, Παναγιώτης Μαυροειδής, η Conmigo, Ειρηναίος Μαράκης, Σκληρο -πυρηνικός φυσικός, Βασίλης Πετρόπουλος, Χωροχρονικός, ΟυΤοΠιΚοΣ, Ανθρωποφάγος, το Βυτίο, Η Μpanana, Plitsman, Dr.Oou, Momentum, Arkan,O μη έχων.

BABUSHKA.GR / ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ, ΠΟΛΙΤΙΚΟ, ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

babushkagr@hotmail.gr
Babushka
@Babushkagr
Babushka.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

BABUSHKA.GR #27,
10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2013

BE THE CHANGE

BABUSHKA.GR #27

Τσι Τάτα

"Είναι απαράδεκτο ότι στον 21ο αιώνα, στην ευρωπαϊκή ήπειρο, ο λαός που κληροδότησε στον κόσμο τις αρχές της δημοκρατίας ποδοπατείται σήμερα από τις ευρωπαϊκές αρχές."
Patrick Le Hyaric

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΥΡΙΟ (ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟ ΤΟΥ THEARKANPROJECT.COM)

"Η επανάσταση δε σημαίνει χείμαρρους αίματος, την κατάληψη των Χειμερινών Ανακτόρων κοκ. Η επανάσταση σημαίνει τον ριζικό μετασχηματισμό των θεσμών της κοινωνίας. Με αυτή την έννοια, φυσικά είμαι επαναστάτης"
Κορνήλιος Καστοριάδης

"Αυτό που θα έπρεπε όλοι να καταδικάσουμε δεν είναι η τυφλή βία, αλλά η βίαιη τυφλότητα."
Arkan

"Η πρόοδος, είναι αδύνατη χωρίς την αλλαγή, και αυτοί που δεν αλλάζουν το μυαλό τους, δεν μπορούν να αλλάξουν τίποτα"
George Bernard Shaw

«Ο πατριωτισμός είναι το τελευταίο καταφύγιο ενός αχρείου."
Samuel Johnson

"Όπου και αν πηγαίνουν τα πλήθη, τρέξε προς την αντίθετη κατεύθυνση. Κάνουν πάντα λάθος"
Charles Bukowski

"Οι πολιτικοί και τα κόμματα θα κάνουν ό,τι μπορούν για να εξασφαλίσουν την ύπαρξή τους. Ωστόσο, με τον καιρό όλο και περισσότεροι πολίτες θα καταλάβουνε πως η αλλαγή που όλοι προσμένουμε δεν θα έρθει από αυτά."
Arkan

"Όσο θα μεγαλώνει το κενό μεταξύ της γνώσης και της κατανόησης, τόσο θα μεγαλώνει και η απόσταση της κοινής γνώμης από την κοινή λογική."
Arkan

"Ολοκληρωτισμός δεν είναι μόνο ο τρομοκρατικός πολιτικός ομοιομορφισμός, αλλά και ο μη τρομοκρατικός οικονομικό-τεχνικός ομοιομορφισμός που λειτουργεί με τη χειραγώγηση των αναγκών στο όνομα ενός γενικού ψευτοσυμφέροντος. Κάτω από τέτοιες συνθήκες, αποτελεσματική αντίσταση στο σύστημα δε μπορεί να γίνει. Ο ολοκληρωτισμός δεν είναι μόνο μια ορισμένη μορφή κυβέρνησης ή κόμματος, είναι ακόμα κι ένα ειδικό σύστημα παραγωγής και διανομής που εναρμονίζεται απόλυτα με τα «πολλά» κόμματα και τις εφημερίδες, με την «διάκριση των εξουσιών» κτλ."
Herbert Marcuse

"Το πρόβλημα με τις διακρίσεις (φυλετική, κοινωνική, σεξιστική, ηλικιακή κ.ο.κ.) είναι πως δε χρειάζεται να έχεις κάνει κάτι!"
Arkan

"Όταν η διοίκησις βιάζει, αθετεί, καταφρονεί τα δίκαια του λαού και δεν εισακούει τα παράπονα του, το να κάμει τότε ο λαός ή κάθε μέρος του λαού επανάστασιν, ν' αρπάξει τα άρματα και να τιμωρήσει τους τυράννους του, είναι το πλέον ιερόν απ' όλα τα δίκαια του και το πλέον απαραίτητον απ' όλα τα χρέη του."
Ρήγας Φεραίος

"Ε κακομοίρη άνθρωπε, μπορείς να μετακινήσεις βουνά, να κάμεις θάματα, κι εσύ να βουλιάζεις στην κοπριά, στην τεμπελιά και στην απιστία! Θεό έχεις μέσα σου, Θεό κουβαλάς και δεν το ξέρεις – το μαθαίνεις μονάχα την ώρα που πεθαίνεις, μα είναι πολύ αργά. Ας ανασκουμπωθούμε εμείς που το ξέρουμε, ας σύρουμε, μπορεί να μας ακούσουν!
Νίκος Καζαντζάκης

"Ζήσαμε πάντοτε αλλού και μόνο όταν κάποιος μας αγαπήσει, ερχόμαστε για λίγο κι όταν δεν πεθαίνει ο ένας για τον άλλον είμαστε κιόλας νεκροί."
Τάσος Λειβαδίτης

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΗΣ ΑΜΑΡΚΑΛΕΥΤΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ
ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

21/3 μέρα
κατά του ρατσισμού

Κίνηση **ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΕΝΑΝΤΙΑ**
στο **ΡΑΤΣΙΣΜΟ** και τη **ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ**

www.antiracismfascism.org *Τηλ. 6932 828964, 210 3232871*

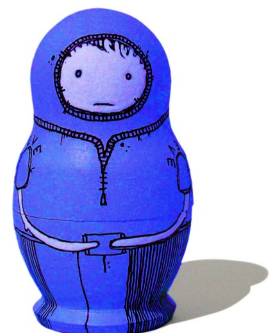

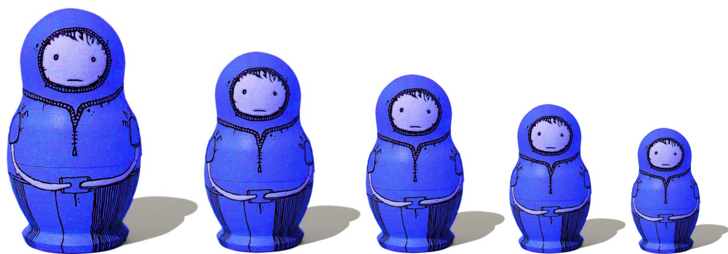
Και κάπου εδώ έρχεται η στιγμή που θα σου πω πως ο χρόνος μας τελειώνει, ο χρόνος που είχες μέχρι τώρα για να αντιδράσεις φτάνει στο τέλος του. Μέχρι τώρα είχες το χρόνο να στρέφεις το βλέμμα σου αλλού όταν μια εικόνα σου χαλούσε τον ψεύτικο μικρόκοσμο σου. Είχες χρόνο να μην στηρίζεις τις διαφορές κοινωνικές ομάδες της τάξης που ανήκεις. Ήρθε η ώρα που το ρητό του Πάστορα Martin Niemöller χάνει την ουσία του, εσύ ο ίδιος πλέον χάνεις την ουσία σου. Άνθρωπε είσαι άνεργος, πεινασμένος, το παιδί σου που με απίστευτο αγώνα στήριζες ώστε να σπουδάσει του αλλάζουν πόλη και σε πολλές περιπτώσεις αντικείμενο με το σχέδιο Αθηνά.

ανώμαλη ομαλότητα!

Γιατί απλά ήρθε η ώρα που πλέον δεν έχουμε ώρα για χάσιμο!

Γράφει ο **Spatournos**

Και να φανταστείς ότι αυτή η γενιά πιέστηκε να σπουδάσει και να αφήσει τα χωράφια από την προηγούμενη γενιά η οποία τώρα της ξανά λέει να γυρίσει στα χωράφια για να ζήσει (Όμορφα έργα και ημέρες του Ενδοξου ΠΑΣΟΚ)! Για να ζεσταθείς, κινδυνεύεις να καείς με τις σόμπες του 1900. Έχει αρχίσει πλέον να περνά από το μυαλό σου ότι δεν θα καταφέρεις να πληρώσεις των επόμενο λογαριασμό της ΔΕΗ και είσαι σίγουρος ότι το ρεύμα θα στο κόψουν. Η σύνταξη του παππού μειώθηκε όσο και να μην το πίστευε. Η κοινωνία σου άνθρωπε καταρρέει και ήρθε η ώρα που θα αποφασίσεις αν θα ανατρέψεις αυτήν την ανώμαλη ομαλότητα ή αν θα μπεις στο περιθώριο της ιστορίας.

Η γενικότερη κατάσταση που ζούμε είναι ζοφερή, αγρότες στους δρόμους και τα ΜΑΤ στα λιβάδια να βαράνε όποιον προσπαθεί να ζητήσει πετρέλαιο για να μπορέσει να παράγει. Άλλωστε το είπε και ο πρόεδρος «τα χωράφια ανήκουν στα ΜΑΤ», τα ΜΜΜ παίζουν κρυφτό με τα δικαστήρια και τον Νίκο Δένδια για να μπορέσουν να κάνουν μια απεργία. Μια συμβολική κατάληψη του ΠΑΜΕ καταλήγει στο απερίγραπτο απόφθεγμα του υπουργού εργασίας κ. Βρούτση «Νίκο σώσε με». Η κατάσταση αρχίζει να ξεφεύγει λίγο όταν μαθαίνουμε ότι ο Αντώνης ο Σαμαράς πήγε στο Κατάρ να φέρει πρίγκιπα για τον παναθηναϊκό, προφανώς για να δήξει στον πρόεδρο και διευθυντή του ΣΚΑΪ πόσο εκτιμά την ενημέρωση που αυτός παρέχει στον υπέροχο λαό μας. Και το σόου συνεχίζετε με την ανακοίνωση του σχεδίου «Αθηνά» και τα φύλλα πορείας που θα στείλει η κυβέρνηση σε όλους τους φοιτητές για το που θα ολοκληρώσουν τις σπουδές τους! Μέσα σε όλα αυτά θα πρέπει να προσθέσουμε ληστείες που κάνουν τρομοκράτες, τις μπαλοθιές στην κηδεία του χουντικού Ντερτηλή και έναν πόλεμο της Γαλλίας στο Μαλί.

Τώρα που οι παππούδες καταλάβανε πως δεν ήταν λάθος αλλά μείωση το θέμα της σύνταξης τους, παρακαλώ συγκρατήστε τους μην πάνε όλοι στην ΧΑ για «αγανάκτηση».

Ένας αγαπητός φίλος πριν λίγες μέρες μου είπε πως «ο λαός είναι χαζός» αν και για μερικές στιγμές συμφώνησα σε αυτήν την τοποθέτηση του, αργότερα του απάντησα πως « οι τράπεζες είναι πολύ έξυπνες» βέβαια άνθρωπε αν και αυτό σε ανεβάζει λίγο πρέπει να καταλάβεις πως το να συζητάμε αν είναι ο λαός βλάκας η όχι δεν τιμά αυτόν τον λαό. Πέρα από αυτά όμως, υπάρχει άμεση ανάγκη για κλιμάκωση των απεργιών και των καταλήψεων. Σύνδεση όλων όσων αντιστέκονται. Πρέπει ο καθένας μας να το πιστέψει ότι οι μέρες μας είναι λίγες. Αυτή η χούντα που μας έχει διαλύσει την ζωή πρέπει να πέσει γιατί αν δεν πέσει να ξέρεις πως ο πάτος έχει απόπατο και αυτός δικό του πάτο και αυτός απόπατο κτλ. Δηλαδή αν δεν σηκώσουμε κεφάλι τώρα η υποταγή, η δεκτικότητα και η πείνα δεν θα έχει όριο για όλους εμάς.

Δεν σου γράφω για να με διαβάσεις, σου γράφω γιατί δεν μπορώ να το κάνω μόνος μου. Σου ζητάω να διεκδικήσουμε μια άλλη ζωή, να ανατρέψουμε την ομαλότητα, βαρέθηκα να τους ακούω να σπρώχνουν την τάξη μου στον κοινωνικό αυτοματισμό, φώναξε με όση δύναμη μπορείς ότι ο καπιταλισμός, η κυβέρνηση, τα μνημόνια, η ανεργία και η φτώχια σε έχουν φέρει σε αδιέξοδο και ότι οι απεργίες και οι καταλήψεις σου ανοίγουν νέους δρόμους και ορίζοντες! Φώναξε με οργή για να σκάσουν πια τα παπαγαλάκια να βρίζουν απεργούς. Ο παλιός ο κόσμος αγαπητέ τρέμει για αυτό και γίνεται όλο και πιο σκληρός, στο χέρι μας είναι αν θα τον αφήσουμε να μας δείχνει τα δόντια του ή αν θα του τα σπάσουμε.

Δίψα

ΒΛΕΠΕΙΣ ΜΕ ΠΟΣΗ ΕΥΚΟΛΙΑ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΓΥΡΩ ΣΟΥ ΜΙΛΑΝΕ ΓΙΑ ΦΑΠΕΣ ΚΑΙ ΣΦΑΛΙΑΡΕΣ; ΔΙΝΟΥΝ ΕΜΦΑΣΗ ΣΤΟΝ ΟΠΛΙΣΜΟ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΕΝΑ, Ε ΚΑΙ ΤΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΚΑΝΑΝΕ ΔΗΛΑΔΗ;. Ο ΑΤΥΠΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ ΕΙΡΩΝΙΚΑ «ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΦΟΡΑ ΘΑ ΤΟΥΣ ΣΥΛΛΑΒΟΥΝ ΧΤΥΠΩΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΜΕ ΜΑΤΣΑΚΙΑ ΑΝΗΘΟ». ΓΕΛΑΝΕ ΡΕ ΣΥ ΜΕ ΤΑ ΜΕΛΑΝΙΑΣΜΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΑ. ΧΑΙΡΟΝΤΑΙ ΠΟΥ ΣΥΝΕΛΑΒΑΝ ΤΟΥΣ ΚΑΚΟΥΣ. ΤΣΑΝΤΙΖΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΚΡΥΦΑ ΠΟΥ ΜΑΛΛΟΝ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΙΞΕ ΞΥΛΟ ΣΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΦΑΙΝΕΤΑΙ.

Γράφουν **η Μραnana**

Είμαι σίγουρη πως σκέφτονται ότι όλα θα ήταν καλύτερα αν τους είχαν σαπίσει στο ξύλο από το κεφάλι και κάτω. Βγαίνει ο εκπρόσωπος της αστυνομίας και μας κοροϊδεύει όλους ανοιχτά. Όλα έγιναν την ώρα της σύλληψης, από ένα «κύλισμα», δεν έγιναν βασανιστήρια. Λίγες ώρες αργότερα κυκλοφορούν φωτογραφίες των συλληφθέντων χωρίς φώτοσοπ. Πρόσωπα και στόματα μέσα στο αίμα, ζυγωματικά κατεβασμένα, μάτια πρησμένα. Από πίσω ένα ρολόι που δείχνει διαφορετική ώρα από αυτή που λέει η αστυνομία. Φωτογραφίες από κινητό, με τα χέρια των αστυνομικών να τραβάνε το κεφάλι του Μιχαηλίδη που του τρέχει αίμα από το στόμα. Μας κοροϊδεύουν, γελάνε με τη θλίψη μας.

Η ευκολία με την οποία οι άνθρωποι δικάζουν τους συλληφθέντες, τις μάνες τους, τις οικογένειες τους είναι θλιβερά εντυπωσιακή. Αναρωτιούνται πως γίνεται να είναι περήφανη η μάνα του Ρωμανού. Γελάνε με τις δηλώσεις και ψάχνουν έναν ηλεκτρονικό τοίχο να ξεράσουν τον εμετό τους. Δε διστάζουν να δικάσουν ακόμα και τον Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο. Βγάζουν εξώφυλλα με τον Γρηγορόπουλο στο φέρετρο και το Ρωμανό να το σηκώνει για να αυξήσουν τις πωλήσεις. Όπως το 2008 ρωτούσαν τι δουλειά είχε ο 16χρονος Γρηγορόπουλος στα Εξάρχεια ,για να καταλήξουν σε κατηγορίες και αφορισμούς για τη μάνα του, έτσι και τώρα. Η συζήτηση πάλι γύρω από τη μάνα που έχασε τον έλεγχο. Πάλι μιλάνε για παιδιά βορείων προαστίων που μέσα στη μίζερη και πλούσια ζωή τους, χαμένοι « ξενιτεύτηκαν στην έρημο του ανορθολογισμού».

Βλέπουν τις φωτογραφίες και σκέφτονται καλά να πάθουν τα κωλόπαιδα. Ακούς; Καλά να πάθουν τα κωλόπαιδα. Διψάνε για δίκες και τιμωρία. Φχαριστιούνται με την τιμωρία, είναι σαν φετίχ, κάτι σαν σαδισμός. Μαζεύονται τα βράδια στα πάνελ των καναλιών και δικάζουν. Περιφέρονται σαν ζόμπι στα κανάλια και κατηγορούν, όλοι εισαγγελείς και δικαστές. Η Παναγιωταρέα επαναλαμβάνει με ανατριχιαστική αλαζονεία στη μητέρα του Μιχαηλίδη «έχετε να πείτε κάτι για την πράξη του γιού σας;». Ξαναρωτάει χωρίς κανένα δισταγμό. Είναι σε δίκη και η μάνα του. Θα λογοδοτήσει κι αυτή ενώπιων των τηλεθεατών. Κανένα ίχνος ανθρωπιάς.

Μια βδομάδα τώρα αναρωτιέμαι πως γίνεται να είσαι γονιός και να βγάζεις τέτοια χαιρεκακία απέναντι σε μια άλλη μάνα και το παιδί της. Πως γίνεται να βιάζεσαι να καταδικάσεις έναν άνθρωπο 20 και 22 χρονών; Πως γίνεται να χαίρεσαι βλέποντας βασανισμένα πρόσωπα; Στο όνομα της ησυχίας, τάξης και ασφάλειας να βασανιστεί όποιος χρειαστεί.

Έχουν βγει όλα τα σαρκοβόρα παγανιά και τριγυρνάνε λυσσασμένα. Όποιος βρεθεί, όποιον μπορούν θα φάνε. Δεν ξεχωρίζουν τίποτα και κανέναν, κάποιος να την πληρώσει, κάποιος να φαγωθεί. Δεν χωράνε εξηγήσεις, μόνο κατηγορίες. Κάποιος να φαγωθεί, κάποιος να τιμωρηθεί, κάποιος να την πληρώσει.

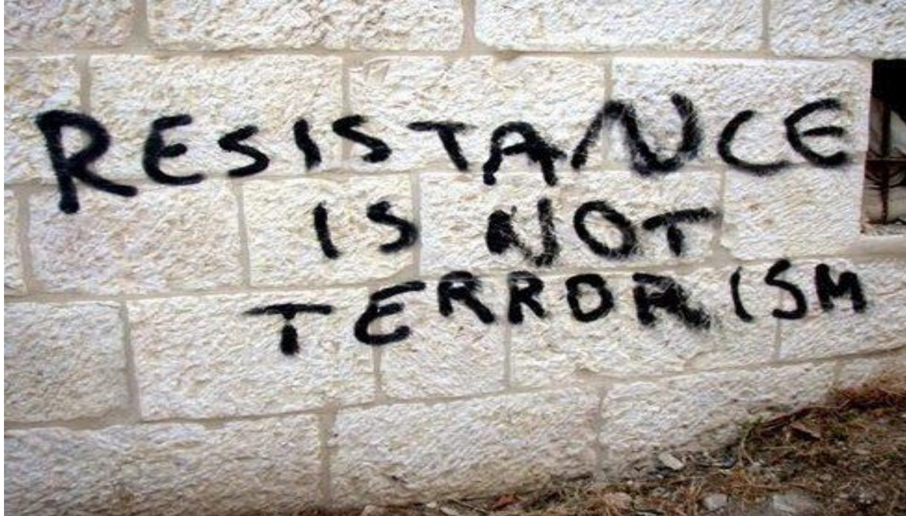
η αστυνομία δολοφονεί...

...και τα ΜΜΕ την καλύπτουν.

Ραμποειδές

ΦΗΜΕΣ ΘΕΛΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΛΛΗΨΗ, ΤΟΝ ΑΦΟΠΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΞΥΛΟΔΑΡΜΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΤΟ ΒΕΛΒΕΝΤΟ ΚΟΖΑΝΗΣ, ΝΑ ΤΑ ΕΠΡΑΞΕ Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΥΠΕΡ ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ, ΤΣΑΚ ΝΟΡΙΣ. ΔΕΝ ΕΞΗΓΕΙΤΑΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΠΩΣ ΚΑΤΑΦΕΡΑΝ ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΤΟΣΟ ΜΟΝΑΔΙΚΑ ΓΥΜΝΑΣΜΕΝΟΙ, ΗΔΟΝΙΚΑ ΡΩΜΑΛΕΟΙ ΚΑΙ ΦΑΝΑΤΙΚΑ ΑΡΡΕΝΩΠΟΙ, ΕΝΣΤΟΛΟΙ ΚΡΑΤΙΚΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ, ΝΑ ΤΑ ΚΑΝΟΥΝ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΛΙΓΗ ΒΟΗΘΕΙΑ. ΤΙ ΒΟΗΘΕΙΑ ΔΗΛΑΔΗ, Ο ΠΙΟ ΕΦΕΥΡΕΤΙΚΟΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΤΟΥ ΧΟΛΥΓΟΥΝΤ, ΣΕ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟ ΜΕ ΤΗΝ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΗ ΟΜΑΔΑ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ, ΔΕ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΤΟΣΟ ΠΙΣΤΕΥΤΗ ΠΑΡΟΜΟΙΑ ΣΚΗΝΙΚΑ.

Γράφει **ο Μαχητικός**

Τύφλα να έχει ο μοναδικός Ράμπο που τα έβαζε με στρατιές ολάκερες ολομόναχος και τους έβγαζε όλους από τη μέση με το καλογυμνασμένο του κορμί, το αρρενωπό του στυλ και τα φουσκωμένα του μπράτσα. Λογικά πρέπει να καμαρώνει τρελά ο πρωταγωνιστής του «Μάπετ Σόου» που παριστάνει τον υπεύθυνο της κρατικής υπηρεσίας τρομοκρατίας. Η καλογυαλισμένη του κασίδα ακτινοβολεί από ηδονή, μιας και δε μπορεί μήτε σε κρεβάτι, μήτε σε τουαλέτα να τη βρει, από τις κακοποιημένες φάτσες αμούστακων παιδιών.

Δε προσπαθώ να τους μειώσω, ούτε να τους δώσω ελαφρυντικά και άλλοθι, αναφέροντας ότι είναι παιδιά. Αντιθέτως, προσπαθώ να προβάλλω το φωτεινό παράδειγμα ενός ηλικιακά άγουρου ανθρώπου, να είναι σε τέτοιο βαθμό συνειδητοποιημένος και να παραμένει προσηλωμένος στην ιδεολογία και τα ιδανικά τα οποία πρεσβεύει, ακόμα και στην ύστατη στιγμή αυτή του βασανισμού και διασυρμού του. Ξέρω ότι πολλοί συνάνθρωποι μου στο δρόμο φτιάχνονται με τέτοια νέα, με το κρατικό ξύλο και την απονομή δικαιοσύνης στους ληστές της «καλής» μας της τραπεζούλας. Δεν είναι η πρώτη φορά που η κοινωνία αυτή δείχνει το βαθμό της σαπίλας της, την αρρώστια που από αρχαιοτάτων χρόνων, έχει πραγματικά ριζώσει στο γενετικό υλικό του ντόπιου πληθυσμού.

Του φοβισμένου, αδικημένου, πονεμένου λαού που από τη μία αναθεματίζει τους πολιτικούς που τον οδήγησαν σε αυτό το μίζερο χαμό και από την άλλη τους ξαναψηφίζει και τους δίνει πίστωση χρόνου για να συνεχίσουν το σχέδιο που τους έχουν επιβάλλει. Αυτού του λαού που ψήφισε και στήριξε τους μιμητές του Αδόλφου, τους ναζί συμμορίτες, για να προσφέρει εκδίκηση στο σάπιο πολιτικό σύστημα του. «Να δώσουν ξύλο στους πολιτικούς, να φοβούνται», έτσι δήλωναν με περίσσια χαρά και ηδονή, οι αιμοδιψείς, μα τόσο δειλοί ψηφοφόροι.

Πάντα προτιμούσαν να βάζουν άλλους να καθαρίζουν για την πάρτη τους, άλλοι να κάνουν τις βρωμοδουλειές τους και αυτοί κρυφά να αναμένουν πότε θα έρθει η ώρα να απολαύσουν τα κεκτημένα, με αλλουνού το μόχθο και το αίμα. Αυτοί που φοβήθηκαν να βγουν στο δρόμο, να διεκδικήσουν και να αγωνιστούν, προτίμησαν να κρυφτούν πίσω από το δάχτυλο τους και να υποκριθούν μετά τους γενναίους απογόνους κάποιων αγωνιστών. Είναι παράδοση σε αυτόν τον τόπο, αυτοί που αναζητούν δικαιοσύνη και ελευθερία, να επικροτούν τον ξυλοδαρμό μιας γυναίκας από ένα ναζί συμμορίτη και να εγκρίνουν το βασανισμό ενός ληστή από ένα μπάτσο ραμποειδές.

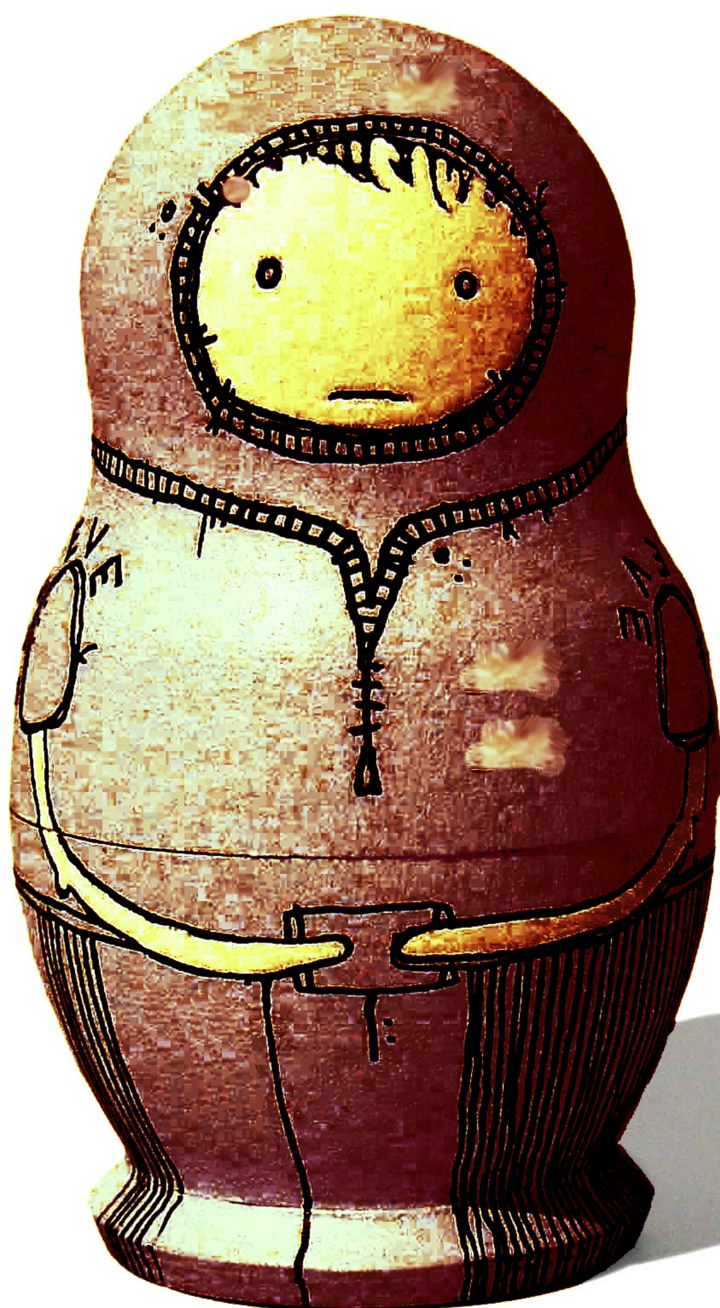
Πρώτοι αυτοί που μιλάνε για τον Ελληνικό πολιτισμό, την πολιτιστική κληρονομιά, την κουλτούρα, τις γνώσεις και την προσφορά, ηδονίζονται με το αίμα που τρέχει από τα χείλη ενός αναρχικού πιτσιρικά, από το κομματιασμένο κορμί ενός μετανάστη που οδηγήθηκε στις γραμμές του τρένου από ένστολους τρομοκράτες. Ένα σύνδρομο που διακατέχει την κοινωνία μας, μια ακόμη αρρώστια άκρως μεταδοτική που έχει μολύνει τον κόσμο όλο και ψάχνουμε να βρούμε το αντίδοτο σε αυτή, μάταια. Γιατί κάποτε σε αυτή την κοινωνία κάποιος κρινόταν βάση της κοινωνικής αντίληψης του, της μόρφωσης του και όχι σε σύγκριση με τα μπράτσα του, το βαθμό μισαλλοδοξίας του και την βία αυτού, που πλέον έχει γίνει προέκταση του πέους για πολλούς μολυσμένους πολίτες.

Όσα και να γράφουν οι εφημερίδες, όπως και να τα παρουσιάζουν οι γραβατωμένοι εκπρόσωποι των ένστολων κρατικών τρομοκρατών, στην χώρα των θαυμάτων δεν περνάνε αυτά. Χορτάτοι από θαύματα και παραμύθια, βρείτε κάτι άλλο για να δώσετε περισσότερο αίμα στο κοινό σας. Τη βία που έχετε σπείρει, δε θα αργήσετε να τη θερίσετε σε πολλαπλάσιο βαθμό. Το λάβαρο βίας και μισαλλοδοξίας που βαστάτε, σύντομα έρχεται η ώρα που σαν άλλο «Φοίνικα» θα σας καρφωθεί εκεί που σας πονά περισσότερο, στο σημείο του ανδρισμού σας από πίσω. Όσες στρατιές «ραμποειδών» και να ξαμοληθούν στους δρόμους, υπάρχει πάντα μια μικροσκοπική καρφίτσα για να ξεφουσκώσει τα φουσκωμένα μπράτσα τους.

Ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας και τυραννίας, αντιστεκόμαστε σε οποιαδήποτε κατάσταση καταπίεσης και εξαναγκασμού. Αλληλεγγύη σε όποιον τη χρειάζεται, δε δεχόμαστε τα παραμύθια τους, αγωνιζόμαστε για τα θέλω και τις ελευθερίες μας. Ο ατομικισμός θα πεθάνει με την εξέγερση, στο χέρι μας είναι.

Βαθιά ανάσα και… συνεχίζουμε…

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ ΛΑΟΥ...

ΤαΨηλάΤηςΕβδομάδας

ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ

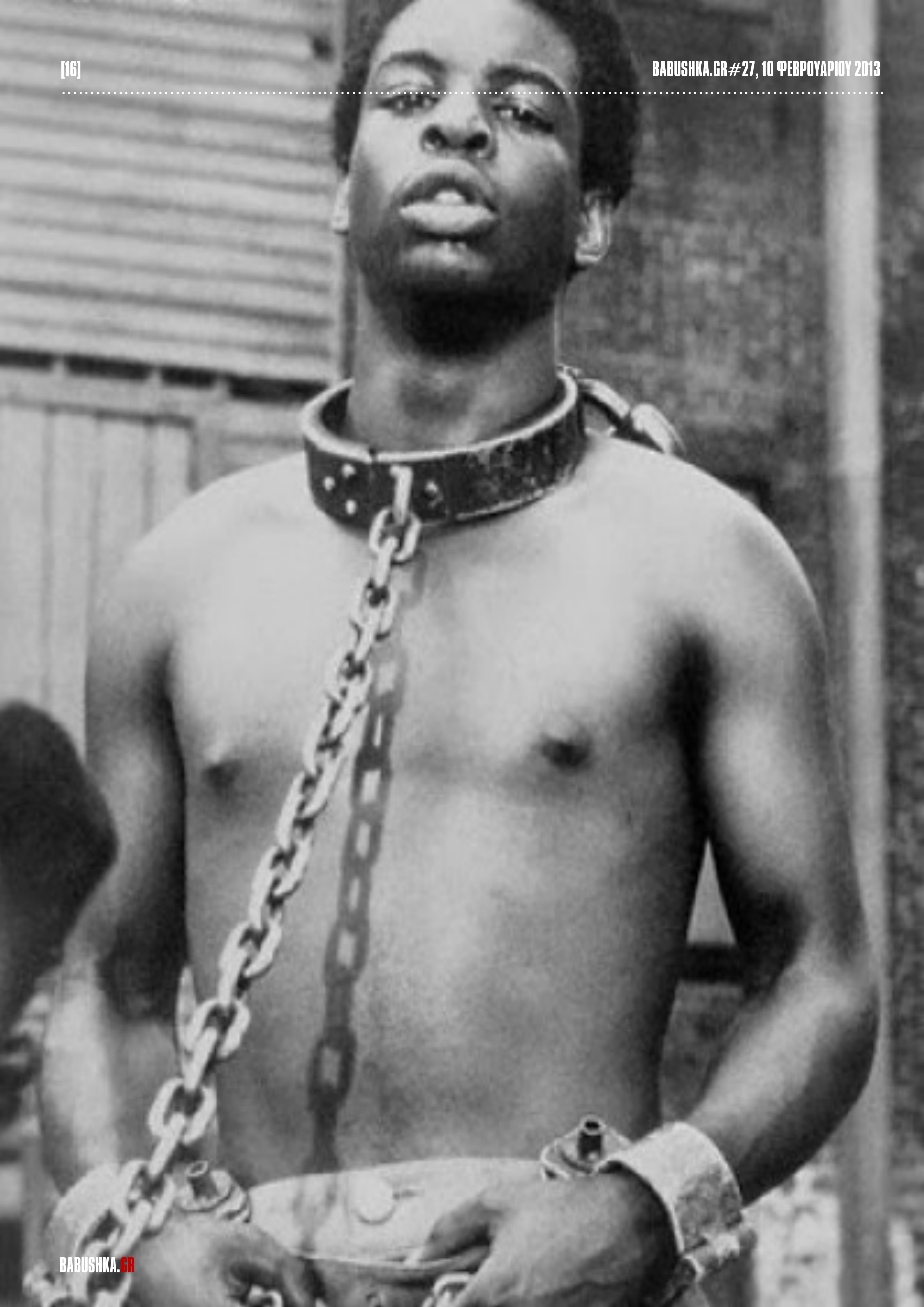
Από τη συνέντευξη Τύπου του επικεφαλής της Διεύθ. Εσ. Υποθέσεων της ΕΛΑΣ, Π. Στάθη, προκύπτει ότι η Αστυνομία δεν παραδέχεται ότι έγιναν βασανισμοί των νεαρών που συνελήφθησαν στο Βελβεντό Κοζάνης. Έδειξαν βίντεο από τη σύλληψη -με τους νεαρούς ακινητοποιημένους- και φωτογραφίες, ώστε να ενισχύσουν τους ισχυρισμούς τους. Ανακοινώθηκε ότι με βάση τις μαρτυρίες αυτοπτών μαρτύρων και αστυνομικών που πήραν μέρος στην επιχείρηση προκύπτει ότι οι τραυματισμοί προέκυψαν από τη συμπλοκή και μάλιστα αναφέρθηκε ότι οι νεαροί δεν ήταν... τόσο σωματώδεις όσο οι άνδρες της Αστυνομίας. Σύμφωνα με την αστυνομία τα μαυρισμένα μάτια, οι μώλωπες και τα σκισίματα προήλθαν από τη μάχη των τεσσάρων με τους αστυνομικούς την ώρα της σύλληψης. Αντιστάθηκαν δηλαδή, επιτέθηκαν εναντίον των αστυνομικών οι οποίοι απάντησαν με χτυπήματα για να τους ακινητοποιήσουν.

Σε τροχιά διαθεσιμότητας θα βρεθούν το επόμενο διάστημα 13.000 δημόσιοι υπάλληλοι, στο πλαίσιο του δεύτερου κύματος συγχωνεύσεων και καταργήσεων φορέων του Δημοσίου. Στο στόχαστρο μπαίνουν, σύμφωνα με τον υφυπουργό Διοικητικής Μεταρρύθμισης Μ.Βολουδάκη, 700 από τους περίπου 1.500 φορείς οι οποίοι εποπτεύονται από 14 υπουργεία. Στη πλειονότητα πρόκειται για μικρούς φορείς που θα συγχωνευθούν, ενώ για 73 προβλέπεται κατάργηση. Μετά την οριστικοποίηση του καταλόγου των φορέων, θα υπάρξει αξιολόγηση του προσωπικού που απασχολείται σε αυτούς.

ΤΑ ΠΟΛΥ ΨΗΛΑ... ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Οι αιτήσεις των νοικοκυριών στα Ειρηνοδικεία έφτασαν, σύμφωνα με το ρεπορτάζ της εφημερίδας « Εθνος», περίπου στις 35.000 στο τέλος Δεκεμβρίου του 2012, ενώ εκτιμήσεις κάνουν λόγο για νέα εκτίναξη, καθώς στις 31 Ιανουαρίου είχαν ανέλθει στις 40.000. Πηγές της εφημερίδας αναφέρουν ότι, από τις 35.000 αιτήσεις οι 9.500 έχουν γίνει στα Ειρηνοδικεία της Αθήνας. Μάλιστα αυτές στο τέλος Αυγούστου ήταν 6.500. Δηλαδή σε διάστημα μόλις 4 μηνών αυξήθηκαν κατά 3.000. Πρόκειται για άνοδο της τάξης του 46%. Στην υπόλοιπη Ελλάδα οι αιτήσεις τον Δεκέμβριο ήταν στις 26.000 από 20.000 που ήταν τους προηγούμενους 4 μήνες. Σύμφωνα με πρόχειρους υπολογισμούς, το συνολικό ύψος των δανείων που ζητούν ρύθμιση ή διαγραφή είναι 4,2 δις. ευρώ με 5 δισ. ευρώ. Το μέσο δάνειο ανά νοικοκυριό εκτιμάται ότι είναι 120.000 ευρώ.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΡΥΣΟΣ κερδίζει 4.240 Ευρώ από το ΕΣΠΑ, για κάθε άνεργο που εκπαιδεύει! Πανηγυρισμοί στα Μαντεμοχώρια (;). Όλοι συμπληρώνουν " αιτήσεις για πρόσληψη στην εταιρεία". Όσοι είχαν " προσληφθεί", μετά δυο μήνες πήραν υποχρεωτική άδεια και υποσχέσεις για " επαναπρόσληψη". Όλες αυτές οι προσλήψεις έχουν το όνομα "Κατάρτιση και επιχορήγηση ανέργων (training voucher) στον παραγωγικό τομέα Β' της οικονομίας με υποχρεωτική απασχόληση" (Κωδ. ΟΠΣ 37473 & 37474). Είναι δηλαδή ένα επιδοτούμενο από το ΕΣΠΑ πρόγραμμα κατάρτισης δίμηνης διάρκειας (γι' αυτό έρχονται οι "υποχρεωτικές άδειες" μετά τους δυο μήνες), με αντικείμενο:
"Παραγωγική διαδικασία στη βιομηχανική επεξεργασία των ορυκτών πρώτων υλών-Επιφανειακές εξορυκτικές εργασίες

Τα δεινά της Ιδιοκτησίας

Η ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΩΣ ΑΠΟΚΤΗΣΗ: Η ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΟΥ ΚΑΘΕΝΟΣ ΝΑ ΙΔΙΟΠΟΙΕΙΤΑΙ (ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΔΙΚΟ ΤΟΥ) ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΟΥ ΑΝΗΚΕΙ. ΊΣΩΣ ΠΟΛΛΟΙ ΞΕΝΙΣΤΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΔΙΑΤΥΠΩΣΗ, ΩΣΤΟΣΟ ΑΣ ΣΚΕΦΤΟΥΝ ΠΩΣ ΟΛΑ ΟΣΑ ΑΝΗΚΟΥΝ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟΥΣ ΙΔΙΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ ΤΟΥΣ, ΚΑΠΟΤΕ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΚΑΝΕΝΟΣ. ΈΤΣΙ, Ο,ΤΙ ΑΝΗΚΕΙ ΣΗΜΕΡΑ ΣΕ ΚΑΠΟΙΟΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΚΑΠΟΙΟΥ ΣΦΕΤΕΡΙΣΜΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΔΙΟ Η ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΡΟΓΟΝΟΥΣ ΤΟΥ.

Γράφει ο **Arkan** *http://thearkanproject.com*

Κάποιος ίσως σκεφτεί πως η παραπάνω αυθαιρεσία να μην ήταν δα και τόσο μεγάλο ζήτημα αν η κατανομή του Πλούτου (δηλαδή της ιδιοκτησίας και του εισοδήματος του καθενός) δεν ήταν τόσο άδικη και πως αν τον μοιραζόμασταν με πιο δίκαιο τρόπο, όλα να ήταν καλύτερα. Σαφώς και μία δίκαιη διανομή του Πλούτου είναι θεμιτή, αλλά είναι ταυτόχρονα και ακατόρθωτη τη στιγμή που αδυνατεί να συμπεριλάβει ως κριτήριο την υποκειμενική αξιολόγηση του καθενός μας περί Δικαίου.

Ο διαχωρισμός των ανθρώπων σε φτωχούς και πλουσίους ή σε φτωχότερους και πλουσιότερους, δημιουργεί μία ανισότητα που στην υποκειμενική αντίληψη των πρώτων είναι και αδικία. Από την άλλη, οι ευνοημένοι αυτού του διαχωρισμού θεωρούν υποκειμενικά τους εαυτούς τους αξιότερους, ικανότερους και πιο εργατικούς, κάτι που τους επιτρέπει να υπερασπίζονται με κάθε δυνατό τρόπο τα κεκτημένα τους.

Το πρόβλημα όμως, αν το δούμε διαχρονικά, δεν είναι μόνο η ίδια η Ιδιοκτησία - που άλλοτε είναι πράγματι αποτέλεσμα «κλοπής» και άλλοτε αποτέλεσμα μόχθου - αλλά και η διαιώνισή της μέσω της κληροδότησής της, μία ακόμη μεγαλύτερη αδικία που ήρθε να προστεθεί στην προηγούμενη. Με αυτόν τον τρόπο, το παιδί κάποιου που δούλεψε σκληρά σε όλη του τη ζωή, θα κληρονομήσει μία περιουσία που δεν του ανήκει και δεν του αξίζει αφού δε δούλεψε ποτέ για να την αποκτήσει. Ετσι, η αδικία ή η ανισότητα που γεννά και συντηρεί αυτό το μοντέλο, είναι προϋπόθεση και αποτέλεσμα ταυτόχρονα.

Όλος αυτός ο φαύλος κύκλος δημιουργεί μία σειρά αλυσιδωτών αντιδράσεων που ευθύνονται σε μεγάλο βαθμό για τα δεινά των σύγχρονων πολιτισμών. Αυτά είναι, από τη μία ο φθόνος και η βίαιη συμπεριφορά των αδικημένων ή όσων πιστεύουν πως αδικούνται και από την άλλη, η ανασφάλεια και η βίαιη συμπεριφορά των ευνοημένων διά των αντιπροσώπων τους. Η βία των φτωχότερων στρωμάτων είναι ένας φυσικός και εύλογος τρόπος έκφρασης απέναντι στην αδικία. Αντιστρόφως, η βία είναι επίσης ένας τρόπος καταστολής της βίας των φτωχότερων στρωμάτων, φορέας της οποίας είναι το ίδιο το πατριαρχικό μοντέλο διακυβέρνησης που υποτίθεται πως συστάθηκε για να τους προστατεύει από την αδικία και την ανισότητα.

Η ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΩΣ ΚΕΡΔΟΣ

Το Κέρδος είναι η κινητήριος δύναμη της Καπιταλιστικής Οικονομίας, ενώ σύμφωνα με τους εκπροσώπους της, οι άνθρωποι εργάζονται, επιχειρούν και προοδεύουν εκεί όπου υπάρχει το Κέρδος. Η παραπάνω αντίληψη δεν είναι εσφαλμένη, καθώς πράγματι - αν ως Κέρδος θεωρήσουμε την Αιτία - ο άνθρωπος για να κάνει ο,τιδήποτε, θα πρέπει να έχει και κάποιο κίνητρο. Το πρόβλημα δημιουργείται από τη στιγμή που συγχέεται το κέρδος αποκλειστικά με το οικονομικό όφελος και πολύ δε περισσότερο με το χρήμα, σε βαθμό μάλιστα που αντιτίθεται στο θεμέλιο ένστικτο της επιβίωσής μας ως είδος (βλ. «Ατομικισμός & Ανισότητα», τεύχος #25).

Η ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΩΣ ΧΡΗΜΑ

Η έννοια του χρήματος υπάρχει από την αρχαιότητα και αποτελεί μία ευρέως αποδεκτή μονάδα μέτρησης για τη διευκόλυνση των συναλλαγών μας. Ωστόσο, το Χρήμα έχει πάψει προ πολλού να θεωρείται απλώς μία μονάδα μέτρησης και η απόκτησή του τείνει να μετατραπεί σε βασικό σκοπό της ζωής μας, είτε ως μέσο επιβίωσης, είτε ως μέσο εξασφάλισης επιπλέον ανέσεων, είτε ως μέσο κοινωνικής ανέλιξης ή σύμβολο κύρους.

Θεωρητικά, δεν υπάρχει τίποτα που να μην εξαγοράζεται από αυτό, κάτι που το κάνει να φαντάζει παντοδύναμο ακόμη και μπροστά στην ανθρώπινη ύπαρξη. Το πρόβλημα εδώ έγκειται στο γεγονός πως αυτός που κατέχει περισσότερα χρήματα είναι σε καλύτερη θέση από αυτόν που κατέχει λιγότερα. Αυτό φυσικά, όχι μόνο οδηγεί στην ανισότητα, αλλά συντηρεί και τον ίδιο τον μηχανισμό που την προκαλεί.

Έτσι, οι φτωχοί προσπαθούν να αποκτήσουν περισσότερα χρήματα, ώστε να μπορέσουν να εξασφαλίσουν τα βασικά τους αγαθά και ίσως να απολαύσουν και μερικές από τις πολυτέλειες της ζωής, ενώ οι πλούσιοι προσπαθούν να διατηρήσουν και να αυξήσουν τα πλούτη τους, ώστε να νοιώσουν ακόμη πιο σημαντικοί. Με αυτόν τον τρόπο ένας φτωχός είναι διατεθειμένος να θυσιάσει τον χρόνο του, τον κόπο του, ακόμη και την υγεία του, παίρνοντας ως αντάλλαγμα χρήματα, ενώ ένας πλούσιος ανταλλάζει με χρήματα αυτό που του παρέχει ο φτωχότερος και που είναι η κύρια πηγή δημιουργίας του πραγματικού Πλούτου.

Όσο λοιπόν ο φτωχός (υπάλληλος, εργάτης, κτηνοτρόφος ή αγρότης) παραμένει στη θέση του ποντικιού που γυρίζει τον τροχό, κυνηγώντας την τροφή που του έχουν ζωγραφίσει στο ταβάνι, τόσο η ανισότητα θα υπάρχει και θα μεγαλώνει έως ότου το ποντίκι αντιληφθεί ότι παραπλανήθηκε και εξαπατήθηκε. Η ανισότητα όμως θα υπάρχει και θα μεγαλώνει και για όσο ο πλούσιος συνεχίσει να πιστεύει πως το χρήμα μπορεί να κάνει έναν άνθρωπο πιο ευτυχισμένο.

Η Ιδιοκτησία λοιπόν - ως απόκτηση, διατήρηση και συσσώρευση του Πλούτου - είναι μία από τις βαθύτερες αιτίες έκφρασης μερικών από τα πιο απεχθή πάθη του ανθρώπου. Τα ανθρώπινα πάθη που προκαλούν τα περισσότερα δεινά που έχουμε πια να αντιμετωπίσουμε, εκδηλώνονται κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες. Αυτό που πρέπει να αλλάξουμε είναι αυτές ακριβώς οι συνθήκες.

ΔΗΜΟΣΙΟ ΧΡΕΟΣ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΟΡΙΟ ΜΑΑΣΤ

(<60% επί το ΑΕΠ σου) ποιές χώρες το τήρησαν;

Βασίλης Πετρόπουλος *vasilpetrop@hotmail.com*

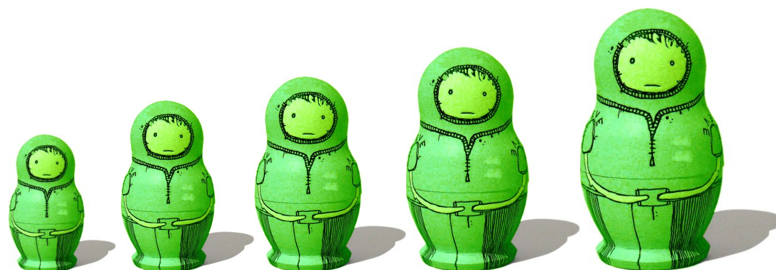
Συχνότατα ακούμε ότι εμείς είμαστε: αντι-παραγωγικοί, κοπρίτες, τεμπέλιδες, διεφθαρμένοι, λαμόγια, μη ανταγωνιστικοί και καταναλώναμε περισσότερα από όσα παράγουμε με αποτέλεσμα να αυξηθεί το δημόσιο μας χρέος το 2008 και να εκτοξευθεί το 2009-2010. Είναι αλήθεια;; το χρέος μας μεγάλωσε την τελευταία 3 ετία ή 4ετία;; *Τηρούσαμε δηλαδή τα κριτήρια του Μάαστριχ ;; για χρέος μικρότερο απο 60% επί του Αεπ μας πριν την κρίση του 2007-2008 που ξέσπασε στην Αμερική και ήρθε λίγο αργοπορημένα και σε μας το 2009-2010;;*

Ας δούμε τα ΔΙΚΑ ΤΟΥΣ – ΕΠΙΣΗΜΑ στοιχεία της Eurostat (πατήστε το Link στον σύνδεσμο) [1] και θα διαπιστώσετε ότι σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία της Γιούροστατ όχι μόνο η Ελλάδα της τεμπελιάς, της λαμογιάς, των κοπριτών... αλλά και άλλα «σοβαρότερα» Βόρεια Κράτη ΔΕΝ τηρούσαν την δέσμευση στου Ορίου του Μάαστριχ (<60%) ΠΡΙΝ ξεσπάσει η Καπιταλιστική κρίση, ΠΡΙΝ πτωχεύσουμε και εξαθλιωθούμε.

Αντλώντας πληροφορίες από τον Πίνακα, διαπιστώνεις το απλό. Είτε είναι μεγάλο, δυνατό, βιομηχανικό, παραγωγικό είτε τεμπέλικο, λαμογίστικο, αποβιομηχανισμένο ένα κράτος έχει δημόσιο χρέος. Το ποσοστό του δανεισμού και χρέους φυσικά διαφέρει, αλλά κάθε καπιταλιστικό κράτος βασίζεται στον δανεισμό για να μπορέσει να «παράξει»! Γιατί;; Κατανάλωναν περισσότερα από όσα παρήγαγαν στην Βιομηχανική Υπερδύναμη Γερμανία; Γαλλία; Στην «σοβαρή» Σουηδία, Αγγλία, Φιλανδία γιατί είχαν έστω και μικρό χρέος;; Τηρούσε τα κριτήρια του Μάαστριχ η Ελλάδα –ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ- και εάν όχι..γιατί δεν την υποχρέωναν να κάνει τότε τις όποιες μεταρρυθμίσεις;; Η απάντηση

«σοβαρά Κράτη»	Χρέος ως ποσοστό επί του ΑΕΠ 2000	Χρέος ως ποσοστό επί του ΑΕΠ 2001	Χρέος ως ποσοστό επί του ΑΕΠ 2002	Χρέος ως ποσοστό επί του ΑΕΠ 2003	Χρέος ως ποσοστό επί του ΑΕΠ 2004	Χρέος ως ποσοστό επί του ΑΕΠ 2005	Χρέος ως ποσοστό επί του ΑΕΠ 2006	Χρέος ως ποσοστό επί του ΑΕΠ 2007	Χρέος ως ποσοστό επί του ΑΕΠ 2008	Χρέος ως ποσοστό επί του ΑΕΠ 2009
Αγγλία	41%	37,7%	37,7%	39,1%	41%	42,2%	43,3%	44,2%	52,3%	67,8%
Σουηδία	53,9%	54,7%	52,5%	51,7%	50,3%	50,4%	45,3%	40,2%	38,8%	42,6%
Γερμανία	60,2%	59,1%	60,7%	64,4%	66,2%	68,5%	68%	65,2%	66,8%	74,5%
Φιλανδία	43,8%	42,5%	41,5%	44,5%	44,4%	41,7%	39,6%	35,2%	33,9%	43,5%
Γαλλία	57,3%	56,9%	58,8%	62,9%	64,9%	66,4%	63,7%	64,2%	68,2%	79,2%
ΕΕ-27 κρατών	61,9%	61%	60,5%	61,9%	62,3%	62,8%	61,6%	59%	62,2%	74,6%
ΕΕ-17	69,2%	68,2%	68%	69,2%	69,6%	70,3%	68,6%	66,4%	70,2%	80%

ΤΡΙΧΤ

«σοβαρά Κράτη»	Φτώχεια ποσοστό % 2002	Φτώχεια ποσοστό % 2003	Φτώχεια ποσοστό % 2004	Φτώχεια ποσοστό % 2005	Φτώχεια ποσοστό % 2006	Φτώχεια ποσοστό % 2007	Φτώχεια ποσοστό % 2008	Φτώχεια ποσοστό % 2009
Αγγλία	18%	18%	-	19%	19%	18,6%	18,7%	17,3%
Σουηδία	11%	-	11,3%	9,5%	12,3%	10,5%	12,2%	13,3%
Γερμανία	-	-	-	12,2%	12,5%	15,2%	15,2%	15,5%
Φιλανδία	11%	11%	11%	11,7%	12,6%	13%	13,6%	13,8%
Γαλλία	12%	12%	13,5%	13%	13,2%	13,1%	12,7%	12,9%
ΕΕ-27 κρατών	-	-	-	16,4%	16,5%	16,5%	16,4%	16,3%
ΕΕ-17	-	-	-	15,2%	15,5%	16,3%	15,8%	15,9%

μου είναι ότι : Δεν είχαμε βρει το πετρέλαιο τότε ρε παιδιά!! Άλλωστε η ίδια η ΕΕ των 27 κρατών αλλά και των 17 της Ευρωζώνης ποτέ ΔΕΝ είχε χρέος όσο όριζε το Μάαστριχ. Τότε γιατί δεν έπαιρναν τα «αναγκαία» μέτρα;; Απάντηση μου: Διότι, απλά δεν είχαν βρει την κατάλληλη στιγμή για να χτυπήσουν. Αλήθεια τόσα χρόνια που η ΕΕ είχε χρέος οι πολίτες της καλοπερνούσαν;; Για αυτό δανειζόταν για να περάσουν καλά οι πολίτες της;; Για να δούμε τι ποσοστό Ευρωπαϊων πολιτών ήταν στο όριο φτώχειας – Πριν την κρίση-!!

Αναλύοντας τα στοιχεία της ίδια της Eurostat διαπιστώνουμε ότι την περίοδο της ανάπτυξης, της χαμηλής ανεργίας, πριν το ξέσπασμα της κρίσης ένας ποσοστό 16-17% ήταν κάτω από το όριο φτώχειας – όριο αποκλεισμού στην ΕΕ. Αναρωτιέμαι μα που πήγαιναν τα λεφτά;; Γιατί δανειζόμασταν;; Ρητορικό ερώτημα: Πήγαιναν σε τράπεζες, βιομηχανίες. Δείτε τον πίνακα να διαπιστώσετε το όριο φτώχειας επί ποσοστό του πληθυσμού σε «σοβαρά» Βόρεια Κράτη πρότυπο. [2]

Αναλύοντας τα στοιχεία της Γιούροστατ διαπιστώνουμε ότι και τον καιρό «της ανάπτυξης» και ευφορίας ένας στους έξι με ένας στους επτά Ευρωπαϊους ήταν στο όριο φτώχειας και κοινωνικού αποκλεισμού (15-17%)!! Όλα αυτά πριν την κρίση και την κατάρρευση- στην « ανάπτυξη»! Εάν δούμε και τα λεγόμενα « Σκανδιναβικά» μοντέλα μπορεί το όριο να ήταν αρκετά χαμηλότερο από τον Μ.Ο της ΕΕ αλλά ένα ποσοστό φτώχειας της τάξης του 11-13% στην «σοβαρή» Σουηδία και Φιλανδία είναι αρκετά μεγάλο σε σχέση πχ με την τεμπέλικη και λαμογίστικη και μη παραγωγική Ελλάδα που το ποσοστό αυτό κυμαινόταν από 19,5% -23% (μέσος όρος 20%) για όλη αυτή την δεκαετία 2000-2009! Δηλαδή στην «Σοβαρή» Αγγλία που έχει κάνει ιδιωτικοποιήσεις, που δεν έχει « λαθρομετανάστες» και δεν έχει Ευρώ αλλά δικό της Εθνικό νόμισμα, όπου έκει κυριεύσει λαούς και εξαπολύει πολέμους, ενώ έχει βιομηχανίες και πετρέλαια γιατί 1/5 (20% των πολιτών της) ήταν στο όριο φτώχειας;; Πριν την κρίση, στην ανάπτυξη! Η απάντηση είναι απλή και θεωρείται κλισέ: Διότι έχει καπιταλιστική οικονομία. Τα χρήματα πάνε σε λίγα χέρια και η κυβέρνηση είναι αστική και υπέρ των καπιταλιστών.

Ελπίζω να είδατε ότι και την περίοδο «ανάπτυξης» χαμηλής ανεργίας ένα μεγάλο ποσοστό συνανθρώπων μας στην ΕΕ στέναζε και ήταν στο όριο φτώχειας: με δίχως μνημόνια, δίχως υφέσεις, δίχως χρεοκοπία αλλά με ανάπτυξη αριθμών και εξαθλίωση ανθρώπων. Εάν έχετε αυταπάτες και δεν γουστάρετε να σηκωθείτε από τον καναπέ θέλω να τονίσω ότι με το «ζόρι παντρειά δεν γίνεται» που λέει και ο λαός μας. Εγώ σας δίνω το έναυσμα- ο λαός εάν θελήσει θα αποφασίσει να παλέψει, μας βαραίνει και ατομική ευθύνη!!

9+1 ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

ΑΣ ΤΑ ΘΕΣΟΥΜΕ ΛΟΙΠΟΝ ΣΥΝΟΠΤΙΚΑ, ΙΣΩΣ ΑΠΛΟΥΣΤΕΥΜΕΝΑ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΣΑΦΗΝΕΙΑ ΠΟΥ ΑΠΑΙΤΕΙ Η ΚΡΙΣΙΜΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΚΟΣΜΟ ΚΑΙ ΣΕ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ.

Γράφει ο **Παναγιώτης Μαυροειδής**

ΕΡΩΤΗΜΑ ΠΡΩΤΟ: ΚΑΤΑΡΓΟΥΜΕ ΤΑ ΜΝΗΜΟΝΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΟΜΑΣΤΕ ΤΙΣ ΔΑΝΕΙΑΚΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΕΟΣ;

Μα τι είναι τα **Μνημόνια**; Είναι ένα πρόγραμμα κοινωνικών οικονομικών τομών απόλυτα αντιλαϊκών και βεβαίως αντιδημοκρατικών, που ορίζουν μεταξύ των άλλων, το πώς θα εξυπηρετηθεί, θα υλοποιηθεί η **αποπληρωμή του χρέους** και θα παραδοθούν όλα στους δανειστές. Το να πει κανείς ''καταργώ την υλοποίηση της πληρωμής του χρέους, αλλά διαπραγματεύομαι τον τρόπο, τον χρόνο και το ποσοστό πληρωμής του χρέους'', είναι εντελώς παράλογο. Ειδικά μάλιστα με τη δέσμευση ότι ''δεν θα υπάρξουν μονομερείς ενέργειες''! Είναι σα να λες ''φεύγουν οι αμερικάνικες βάσεις που μένουν'', για όσους θυμούνται τον αθάνατο Ανδρέα… Κοροϊδεύουμε αλήθεια τους κουτόφραγκους ή αποκοιμίζουμε τον ελληνικό λαό;

Συνεπώς… *Επειδή θέλουμε να ζήσουν οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι, παλεύουμε για την ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ, άρα ΚΑΤΑΡΓΟΥΜΕ ΜΟΝΟΜΕΡΩΣ τα ΜΝΗΜΟΝΙΑ και ΤΙΣ ΔΑΝΕΙΑΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ της υποδούλωσης και τις αντεργατικές πολιτικές που συνεπιφέρουν*

ΕΡΩΤΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟ: ΔΙΑΓΡΑΦΟΥΜΕ ΤΟ ΧΡΕΟΣ-ΚΑΤΑΡΓΟΥΜΕ ΤΑ ΜΝΗΜΟΝΙΑ ΚΑΙ ΜΕΝΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΖΩΝΗ;

Δηλαδή τι λέμε; Δεν πληρώνουμε το Χρέος, που δεν ανήκει πλέον σε funds και ιδιώτες δανειστές αλλά στην ΕΕ, στην ΕΚΤ και ταυτόχρονα αναμένουμε την ροή των ευρώ μέσω της ευρωζώνης. Υπάρχει τέτοιο ευαγές ίδρυμα όπου οι κουτόφραγκοι μοιράζουν λεφτά στην Βαλκανική πονηριά και δεν το γνωρίζουμε; Ας θυμηθούμε τα στοιχειώδη. Ο μηχανισμός της **Οικονομικής Νομισματικής Ένωσης** στην Ευρωζώνη, είχε και έχει τρεις θεμελιώδεις προϋποθέσεις.

Πρώτο: **κοινό νόμισμα**. Εισήγαγαν το ευρώ με τις παραπάνω λειτουργίες.

Δεύτερο: **ενιαίο τραπεζικό σύστημα**. Εχουμε την ΕΚΤ σε ρόλο δικτάτορα και προχωράνε τώρα σε τραπεζική εποπτεία ή/και ένωση.

Τρίτο: **δημοσιονομική πειθαρχία**. Είναι ακριβώς αυτό που ζούμε τώρα με τα μνημόνια. Μάλιστα η συμμαχία με το ΔΝΤ, όχι μόνο για τις « υπερχρεωμένες» χώρες του νότου, αλλά για κάθε χώρα που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο δέχεται «βοήθεια» από την ΕΚΤ, αποτελεί στρατηγική επιλογή για την ΕΕ.

Υπάρχει το επιχείρημα που λέει « κοιτάξτε, σωστά είναι αυτά, αλλά δε θα μας διώξουν, επειδή θα πάθουν μεγάλη ζημιά». Αυτό είναι σωστό, αλλά για **τώρα**! Δε μας διώχνουν φυσικά **τώρα**, που είμαστε δεμένοι, σφαγμένοι και πληρώνουμε. Διότι, φυσικά θα πάθουν ζημιά και **ειδικά** (τα χρέη που δε θα πάρουν, το πλιάτσικο που θα μείνει στη μέση) και **γενικά** (κίνδυνος ντόμινο στην ευρωζώνη. Σε κάθε περίπτωση ωστόσο, η αστική τάξη δρα πάνω από όλα **πολιτικά**. Αν θέλει να εκβιάσει και να οδηγήσει έναν λαό στην τιμωρητική εξαθλίωση ώστε να σφραγίσει κάθε ρωγμή, θα το κάνει, ακόμα και αν έχει πρόσκαιρο οικονομικό κόστος, που και αυτό δεν είναι σίγουρο.

Συνεπώς… *Ευρωζώνη σημαίνει μνημόνιο, μνημόνιο σημαίνει Ευρώ. Η έξοδος από την ευρωζώνη εκτός από αναγκαία λόγω της αποδεδειγμένης πλέον αντιδραστικής φύσης της, είναι και απολύτως αναγκαστική αν υπάρξει - μονομερής φυσικά! - κατάργηση των μνημονίων και άρνηση πληρωμής του χρέους.*

ΕΡΩΤΗΜΑ ΤΡΙΤΟ: ΈΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΖΩΝΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΈΝΩΣΗ;

Η ουσία δεν βρίσκεται στις τεχνικές πλευρές, αλλά στην **πραγματική φύση της Ευρωπαϊκής Ένωσης** και τις συνέπειες της ένταξης και παραμονής της Ελλάδας σε αυτήν, όπως και στην ευρωζώνη Ας δούμε δύο παραδείγματα από το παρελθόν.

Βιομηχανική Παραγωγή στην Ελλάδα: Το 1976 η βιομηχανική παραγωγή αποτελούσε περίπου το 34% του ΑΕΠ, το 2000 αυτή ήταν σχεδόν στο 21% και το 2008 κατέληξε στο 19%.

Αγροτική Παραγωγή στην Ελλάδα: Το 1976 η αγροτική παραγωγή αποτελούσε το 14% του ΑΕΠ, το 2000 αυτή ήταν σχεδόν στο μισό και το 2008 κατέληξε στο 3%

Με άλλα λόγια, ο βασικός όγκος της καταστροφής έγινε στη συνολική 30ετία της ενσωμάτωσης στην ΕΕ και ειδικά στην πρώτη 20ετία και όχι μόνο στην τελευταία δεκαετία του ευρώ. Η ένταξη στην ευρωζώνη ΚΛΕΙΔΩΣΕ την πορεία καταστροφής και την επιτάχυνε καθοριστικά, αλλά δεν την εγκαινίασε, ούτε ορίζει τα όρια της. Ας μη ξεχνάμε άλλωστε ότι 17 από τις 27 χώρες της ΕΕ, είναι εκτός ευρωζώνης.

Και ένα παράδειγμα από το… μέλλον. Η παραμονή στην ΕΕ προϋποθέτει **τήρηση του Δημοσιονομικού Συμφώνου**, που ισχύει από 1/1/2013. Σύμφωνα με αυτό απαιτούνται έκτακτα μέτρα για την αποπληρωμή του 1/20 του χρέους που υπερβαίνει το όριο του 60% του εξωτερικού χρέους ως προς το ΑΕΠ. Με απλές πράξεις, αυτό για την Ελλάδα, μας δίνει μέτρα λιτότητας και περικοπών ύψους 10 δις κάθε χρόνο. Μόνο για την εκπλήρωση ενός όρου! Με όποια κυβέρνηση θέλετε και με καταργημένα τα ισχύοντα Μνημόνια.

Συνεπώς… *Βασική προϋπόθεση για να σωθούν οι μισθοί, να ξανα-δημιουργηθούν δουλειές και να υπάρξουν δημόσιες κοινωνικές πολιτικές, είναι η διπλή έξοδος από Ευρωζώνη και ΕΕ. Δεν είναι η λύση, είναι όμως η αφετηρία μιας άλλης αντικαπιταλιστικής πορείας στην Ελλάδα και όχι μόνο.*

ΕΡΩΤΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟ: ΈΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΕ ΚΑΙ ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΝΟΣ ΔΡΟΜΟΥ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ;

Από άποψη **προοπτικής** η κατεύθυνση για επιστροφή στον καπιταλισμό ή του 2009 ή του 1980, όχι απλά δεν είναι στόχος της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς, αλλά είναι και απολύτως αντι-ρεαλιστική. Για δύο βασικούς λόγους. Ο **πρώτος** είναι **γενικός**. Η σοβαρή **παγκόσμια καπιταλιστική κρίση** με το μεγάλο βύθισμα της αρνητικής ανάπτυξης του 2009 - για πρώτη φορά μεταπολεμικά- δεν αποτέλεσε ''κόλπο'' ή επιλογή του καπιταλισμού, για να ρίξουν τα μεροκάματα και να έχουν καλύτερο ταξικό συσχετισμό όταν θα « επιλέξουν» την νέα ανάπτυξη. Αλλά και πραγματικό, εγγενές, ανεξέλεγκτο, άλυτο πρόβλημα για τον καπιταλισμό, που **δεν του επιτρέπει να επιστρέφει κατά τον ανοδικό κύκλο στο σημείο που ήταν πριν την κρίση, αλλά σε ένα πολύ κατώτερο**, με μεγάλο θύμα την εργατική τάξη. Ο καπιταλισμός μετά από κάθε κρίση, θα έχει όλο και μεγαλύτερο ανεργία, αιματηρή λιτότητα, άρα θα είναι όλο και **πιο εκμεταλλευτικός**, αλλά και πολύ **αντιδραστικότερος**.

Υπάρχει όμως και **ειδικότερος λόγος**. Οι εργατικές τάξεις και τα λαϊκά στρώματα στην Ελλάδα και άλλες χώρες με παρόμοια χαρακτηριστικά ανάπτυξη, που παρά την ανάπτυξη σύγχρονων χαρακτηριστικών του καπιταλισμού δεν ανήκουν στις χώρες πρώτης ταχύτητας του καπιταλιστικού κόσμου, θα υφίστανται με διπλό αρνητικό τρόπο τις παραπάνω συνέπειες. Πολλές φορές μάλιστα, όπως τώρα στην Ελλάδα, με απόλυτα καταστροφικό ρυθμό. Αυτό σχετίζεται με την **ανισομετρία στην καπιταλιστική ανάπτυξη και την ανισοτιμία και ανταγωνισμό στις σχέσεις μεταξύ καπιταλιστικών κρατών**, που οδηγεί σε **διπλή καταλήστευση** των λαών των περιφερειακών χωρών, καθώς οι άρχουσες τάξεις « τους» πρέπει να εισπράττουν και τη « μίζα» που πληρώνουν στις ισχυρότερες καπιταλιστικές χώρες.

Συνεπώς… *Η διπλή έξοδος από ευρωζώνη και ΕΕ, πρέπει να ενταχθεί σε μια νέα **αντικαπιταλιστική πορεία**, με γνώμονα τα συμφέροντα της κοινωνικής εργαζόμενης πλειονότητας, πριν από όλα στην απασχόληση, την αξιοπρεπή εργασία και ζωή, αλλά και τη δημοκρατία και την ελευθερία. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι ταυτίζονται χρονικά και μηχανιστικά η έξοδος από την ΕΕ και η αντικαπιταλιστική ανατροπή.*

ΕΡΩΤΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟ: ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΚΑΙ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ ΣΤΗΡΙΓΜΕΝΗ ΣΕ ΙΔΙΩΤΙΚΕΣ, ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ Η ΞΕΝΕΣ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ;

Η θεωρία των αστικών δυνάμεων είναι πλέον αρκετά σαφής. Αν έχουμε χαμηλά μεροκάματα, χαμηλή φορολογία στην επιχειρηματική δράση, κατάργηση συμβάσεων, απεργιών, αλλά και περιβαλλοντικών όρων, τότε θα έρθουν επενδυτές, θα δημιουργηθούν δουλειές, θα έχουμε ψωμάκι και μετά έχει ο θεός.

Οι κομμουνιστές και το συνειδητό εργατικό κίνημα **φυσικά και αντιπαλεύουν αυτή την προοπτική**. Όχι μόνο γιατί, στην πλήρη εξέλιξή της, είναι άδικη, αντεργατική και αντικοινωνική, αλλά και γιατί στις σημερινές συνθήκες, δεν μπορεί να έχει ούτε

καν δευτερεύουσες θετικές επιπτώσεις έστω στην απασχόληση.

Μην ξεχνούμε την καπιταλιστική κρίση που είναι **κρίση υπερ- συσσώρευσης. Δε λείπουν τα κεφάλαια και οι επενδυτές.** Με ένα παγκόσμιο ΑΕΠ γύρω στα 60 τρις, τα λιμνάζοντα κεφάλαια που κάνουν βόλτες σε βραχυχρόνιες κερδοσκοπικές τοποθετήσεις εκτός παραγωγής είναι τουλάχιστον 10 φορές περισσότερα. Λείπει, με βάση την κεντρική λογική αυτού του συστήματος, το κίνητρο ενός υψηλού ποσοστού αποδόσεων, καθώς η γενική τάση είναι η πτώση του μέσου ποσοστού κέρδους. Αυτό δε σημαίνει ότι δεν γίνονται Άμεσες Ξένες Επενδύσεις (ΑΞΕ). Γιατί να γίνουν στην Ελλάδα όμως; Θα είναι άραγε η χώρα με το μικρότερο κόστος όλων; Και να ίσχυε αυτό, που δεν ισχύει φυσικά, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το εργατικό κόστος, δεν είναι το μοναδικό κριτήριο των επενδύσεων στον καπιταλισμό, ούτε μπορεί από μόνο του να απαντήσει στη λαιμαργία των υψηλών αποδόσεων. Την δεκαετία 1995-2005, ο μεγαλύτερος όγκος των ροών των ΑΞΕ ήταν μεταξύ των αναπτυγμένων χωρών, με τις πρώτες εννέα στη λίστα αναπτυγμένες χώρες (ΗΠΑ, Βέλγιο, Βρετανία, Γερμανία, Γαλλία, Ολλανδία, Καναδάς, Ισπανία, Σουηδία), να καλύπτουν το 80% των ΑΞΕ! Μεγάλο μέρος τους κατευθύνεται σε φούσκες των real estate και των χρηματοοικονομικών κυρίως.

Συνεπώς… *Νέος γύρος καπιταλιστικής ανάπτυξης στην Ελλάδα, βασισμένη στο ιδιωτικό κεφάλαιο, μπορεί θεωρητικά να υπάρξει. Με τίμημα ένα γύρο γιγαντιαίας καταστροφής κεφαλαίου, παραγωγικών δυνάμεων και εργαζόμενων ώστε να εκτονωθεί η κρίση υπερσυσσώρευσης και να «πάρει μπροστά η καπιταλιστική μηχανή» πάνω στα κοινωνικά ερείπια. Αλλά και πάλι αυτή η «ανάπτυξη» θα συνοδεύεται από τεράστια ανεργία. Απαιτείται 5,5% ετήσια ανάπτυξη επί 5 συνεχή έτη για να κατέβει η ανεργία στο 10%! Ταυτόχρονα θα είναι μια θανατηφόρα ψευδο-ανάπτυξη για την κοινωνία, καθώς θα στηρίζεται στην άγρια λιτότητα, βάρβαρες εργασιακές σχέσεις και έλλειψη δημόσιων πολιτικών.*

ΕΡΩΤΗΜΑ ΈΚΤΟ: ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΚΑΙ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ ΣΤΗΡΙΓΜΕΝΗ ΣΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΤΕΡΗ ΑΝΑΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ;

Πρόκειται για το βασικό προσανατολισμό του οικονομικού προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ, το οποίο διακηρύσσει ότι θα διατηρήσει το σημερινό επίπεδο δαπανών (πράγμα φυσικά απολύτως αντεργατικό, διότι προϋποθέτει αποδοχή των περικοπών των μνημονίων), αλλά θα βελτιώσει το σκέλος των εσόδων με **προοδευτική φορολόγηση του κεφαλαίου**. Θα έχουμε δηλαδή, με την δραστηριοποίηση - υπό άλλους κανόνες και όρους - του ιδιωτικού κεφαλαίου, μια μεγάλη οικονομική ανάκαμψη και δυνατότητα με γενναία ανακατανομή εισοδήματος να ανακουφιστούν τα λαϊκά στρώματα;

Πρώτη προϋπόθεση για αυτό είναι να γίνουν **ιδιωτικές επενδύσεις**. Αυτό προφανώς δεν είναι **ζήτημα … υπόδειξης** προς το κεφάλαιο. Θα ήταν αστείο. Εδώ μιλάει βεβαίως πάντα το **συμφέρον**.
Πέρα από τις γενικότερες αιτίες που αναφέρθηκαν στο προηγούμενο σημείο και κάνουν συζητήσιμη μια άμεση προοπτική σημαντικού όγκου ιδιωτικών επενδύσεων, έχει σημασία να δούμε πως αξιολογεί ο ΣΥΡΙΖΑ τις αιτίες του δισταγμού των επενδυτών, διότι αυτό υποδεικνύει προφανώς και τη θεραπεία που θα εφαρμόσει. Ο πρόεδρος του Α. Τσίπρας στη συνέντευξη του στην Ε. Στάη στη ΝΕΤ στις 28 Γενάρη 2012, ανάφερε πέντε βασικές αιτίες για την επενδυτική αποχή:
α. την αβεβαιότητα γύρω από το ζήτημα του ευρώ που « δημιουργούν άλλοι και όχι ο ΣΥΡΙΖΑ» (για πρώτη φορά συνειδητοποίησα πως και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ συμβάλλει στο να μην γίνονται επενδύσεις στην Ελλάδα!),
β. την γραφειοκρατία του δημοσίου,
γ. το καθεστώς ασυδοσίας των « ολιγαρχών» που ελέγχουν τα πάντα,
δ. στην ασάφεια και αστάθεια του φορολογικού και
ε. την διαφθορά του δημοσίου
Κατανοούμε πως αυτά τα απίστευτα δεν γίνονται εύκολα πιστευτά από αγωνιστές του ΣΥΡΙΖΑ, για αυτό παραπέμπουμε στο *σχετικό βίντεο*.

Τα παραπάνω, θυμίζουν όλη την επιχειρηματολογία των μνημονιακών δυνάμεων. Προϊδεάζουν για μια ανοιχτά **φιλο-καπιταλιστική πολιτική** και όχι για μια διστακτική και μεσοβέζικη ρεφορμιστική αντικαπιταλιστική προσπάθεια, που έστω θα φέρει δουλειές και κάποιο εισόδημα. Οδυνηρή για πολλούς απόδειξη για αυτό, αποτελεί ο **μη αποκλεισμός των ιδιωτικοποιήσεων** ως μεθόδου προσέλκυσης επενδύσεων, ο καθαγιασμός ακόμη και του ξεπουλήματος στην COSCO του λιμανιού στον Πειραιά. Η μόνη διαφορά που ψυλλίστηκε ήταν η « ισχυρή έρευνα αγοράς», ώστε τελικά να υπάρχει « αξιοποίηση και όχι εκποίηση».
Η δεύτερη προϋπόθεση για την αναδιανομή, είναι βεβαίως **το κεφάλαιο να συναινέσει** στη φορολόγηση του. Αν αυτό είναι **ζήτημα… απειλής**, στερείται νοήματος. Διότι εδώ μιλάει η πραγματική οικονομική και πολιτική **δύναμη**. Ας θυμηθούμε τον εφοπλιστή (αλλά και τραπεζίτη) Ρέστη να κοροϊδεύει: « Θέλετε να μας φορολογήσετε; Άμα μας βρείτε!».

Συνεπώς… *Η προσδοκία ιδιωτικών καπιταλιστικών επενδύσεων μεγάλης απόδοσης και ειδικότερα ανακούφισης των προβλημάτων απασχόλησης και εισοδήματος, μέσω γενναιότερης φορολογίας τους κεφαλαίου, είναι απόλυτα αντι-ρεαλιστική, όσο το κεφάλαιο διατηρεί αλώβητη την εξουσία του, όσο έχει το «επενδυτικό μονοπώλιο», όσο διατηρεί το δικαίωμα να μετακινείται ελεύθερα εκβιάζοντας με την φυγή του κυβερνήσεις και λαούς. Η διατήρηση ή/και δραματική αύξηση των δυσβάστακτων ποσοστών ανεργίας, όχι μόνο θα ''κάψει'' την οποιαδήποτε κυβέρνηση, ακόμη και αν είναι αριστερή, αλλά θα βάλει και σε οδυνηρή δοκιμασία το εργατικό κίνημα και την κομμουνιστική αριστερά σε ότι αφορά το ρόλο τους, αν ταυτιστούν με αυτόν τον αδιέξοδο δρόμο.*

ΕΡΩΤΗΜΑ ΈΒΔΟΜΟ: ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ, ΧΩΡΙΣ ΑΛΛΑΓΗ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ;

Σε αντίθεση με όλες τις παραπάνω προσεγγίσεις, η κομμουνιστική αριστερά θέτει το ζήτημα ενός **άλλου προσανατολισμού της οικονομίας και των κοινωνικών λειτουργιών,** με κριτήριο να ζήσει ο λαός. Τίθεται εκ των πραγμάτων η ανάγκη μιας οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης στη βάση ενός **ανασχεδιασμού της παραγωγικής διάρθρωσης** αλλά και των **εσωτερικών δομών** της παραγωγής. Αυτή η ανασυγκρότηση για να είναι σε όφελος της εργατικής τάξης, πρέπει να έχει **αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα**.
Αλλά ας μιλήσουμε συγκεκριμένα.

Κατ' αρχήν χρειάζεται μια διαφορετική κεντρική φιλοσοφία: **Στην θέση του ιδιωτικού καπιταλιστικού κέρδους, πρέπει να μπει το δημόσιο κοινωνικό όφελος και οι παραγωγοί του, δηλαδή ο κόσμος της εργασίας.** Αλλά και κάποιες θεμελιώδεις αρχές, όπως: Στόχος της παραγωγής πρέπει να είναι **κάλυψη των εσωτερικών αναγκών**, και όχι η επίτευξη ανταγωνιστικότητας για εξαγωγές γενικά. Δε χρειαζόμαστε και δε θέλουμε ανάπτυξη τύπου Κίνας με ευημερούντες ρυθμούς ΑΕΠ και εργαζόμενους στην πείνα και τη λιτότητα.
Οι **εργαζόμενοι να είναι σε καλύτερη θέση στην παραγωγή** (και στη διανομή φυσικά, αλλά όχι μόνο εκεί), με καλές συνθήκες εργασίες και ουσιαστικό εργατικό

έλεγχο. Τελικά, και αυτός είναι ο αναγκαίος και δίκαιος στόχος, στο τιμόνι, στην κυριαρχία επί της παραγωγής. Δε θέλουμε τους εργαζόμενους δεμένους χειροπόδαρα, υπό καθεστώς τρομοκρατίας και ελέγχου της ζωής τους, αλλά ελεύθερους ανθρώπους.
Αναπροσανατολισμός της **διάρθρωσης της παραγωγής με βάση τις λαϊκές ανάγκες**. Δε μπορεί να μην έχεις εργοστάσιο ζάχαρης ή μια συνεταιριστική γαλακτοβιομηχανία για παράδειγμα και να έχεις βιομηχανία μηχανών για τυχερά παιχνίδια.

Στην ουσία, τα παραπάνω ορίζουν μια αναγκαία πορεία σύγκρουσης με την καπιταλιστική λογική, τον κόσμο του κεφαλαίου, την οικονομική και πολιτική εξουσία του. Θέτουν με ουσιαστικό τρόπο το ζήτημα του σύγχρονου κομμουνισμού, υπό το πρίσμα των αναγκών της ανατροπής της επίθεσης και της επιβίωσης των εργαζομένων.

Συνεπώς… *Αντικαπιταλιστική παραγωγική ανασυγκρότηση, σημαίνει βασική μεταβολή πριν από όλα στο επίπεδο των σχέσεων παραγωγής, με* ***ανάδειξη της δημόσιας κοινωνικής ιδιοκτησίας και του εργατικού ελέγχου της παραγωγής σε βασικούς μοχλούς της οικονομίας****. Διέξοδος από την κρίση τελικά, σημαίνει να χάσει πλούτο και ιδιοκτησία το κεφάλαιο στον πυρήνα της οικονομίας. Να κλονιστεί η εξουσία του και τελικά να ανατραπεί.*

ΕΡΩΤΗΜΑ ΌΓΔΟΟ: ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ ΧΩΡΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΜΕ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΡΟΛΟ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΗ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ;

Αν λοιπόν το ζήτημα της στοιχειώδους αντιμετώπισης του βασικότατου ζητήματος της απασχόλησης, απαιτεί μια τόσο **ριζική μεταβολή στο επίπεδο της ιδιοκτησίας**, μια επίταξη του συνόλου του παραγωγικού ιστού της χώρας στο όνομα της επιβίωσης της κοινωνίας, μπορούμε να προσδοκούμε ότι αυτό θα κριθεί **στο πεδίο της βουλής;** Με υποκείμενο αυτή ή την άλλη πολιτική δύναμη ή έστω συνεργασίας δυνάμεων, στο πλαίσιο μιας διαχειριστικής πολιτικής με φιλο-λαϊκές προθέσεις; Θα πρόκειται για εγκληματική αυταπάτη. Αντίθετα, μια νικηφόρα έκβαση στη σφοδρή ταξική σύγκρουση που αναπόφευκτα σηματοδοτεί αυτή η αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, προϋποθέτει πρωτίστως ένα **εργατικό κίνημα**, με **ανταγωνιστική συγκρότηση** προς την αστική πολιτική και τους φορείς της, με πολιτική **συνειδητότητα**, ανέβασμα της **μαχητικότητας** και των μορφών πάλης. Είμαστε τόσο κοντά ή τόσο μακριά από την προοπτική μιας πολιτικής στροφής που θα δίνει ανάσα επιβίωσης, όσο είμαστε κοντά ή μακριά από μια τέτοια πραγματικότητα και αυτό βάζει τον **πήχη της ουσιαστικής ευθύνης** για την κομμουνιστική αριστερά.

Πολλές φορές, σαν « επιχείρημα» για τον δρόμο της ρεαλιστικής προσαρμογής αναφέρεται ο εσωτερικός και διεθνής « συσχετισμός δυνάμεων». Και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο συσχετισμός δυνάμεων είναι εξαιρετικά αρνητικός. Όμως αν έδειξε κάτι το προηγούμενο διάστημα είναι ότι ακριβώς είμαστε σε μια περίοδο που οι κοινωνικοί και πολιτικοί συσχετισμοί αλλάζουν. Ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ εκτινάχτηκε από το 5% στο 27%, όταν οι πλατείες και οι απεργίες έβραζαν, όταν μίλαγε για διαγραφή του χρέους. Αντίθετα η τάση της « ρεαλιστικής στροφής», η διάχυτη αίσθηση ότι όλο του το άγχος είναι να δώσει εγγυήσεις προκειμένου να εξασφαλίσει την ανοχή των κέντρων για την άνοδό του στην εξουσία, δημιουργεί σημαντικά προβλήματα στο κίνημα (και τον ίδιο, αλλά αυτό είναι δικό του πρόβλημα).

Το αν θα υπάρξει, όχι μια « κυβέρνηση κομμάτων της αριστεράς», αλλά μια κυβέρνηση που θα εφαρμόσει **αριστερή πολιτική**, δηλαδή μια πολιτική **υπέρ των εργαζομένων**, δεν κρίνεται στην κάλπη, ούτε στην επίκληση της ανάγκης της. Ενδεχομένως εκεί -και κάτω υπό προϋποθέσεις- μπορεί να εκφράζεται μια σχετική δυναμική. Κρίνεται αντίθετα, στο αν θα υπάρξει ένας **οργανωμένος λαός**, με πυρήνα ένα πολιτικοποιημένο εργατικό κίνημα, που δεν περιμένει την τρικομματική κυβέρνηση να ολοκληρώσει το φριχτό της έργο και να « πέσει σαν ώριμο φρούτο». Κρίνεται στο **αν παλεύει για πολιτικούς στόχους** που το φέρνουν σε ρήξη με την δύναμη του κεφαλαίου και της ΕΕ για να υπερασπίσει τα δικαιώματά του ή κινείται στο πλαίσιο τους. Κρίνεται στο **αν οργανώνεται να αντιμετωπίσει την βία της εργοδοσίας και την ένοπλη, κατασταλτική βία του κράτους** ή αν έχει την λογική « θα σας ταράξουμε στην νομιμότητα». Μόνο με αυτή την πολιτική στρατηγική, μπορεί να φτιαχτεί ένα κίνημα ανατροπής και άρα και μια κυβέρνηση αντικαπιταλιστικής ανατροπής και σύγκρουσης με την ΕΕ. Διαφορετικά, το μόνο που μπορεί να προκύψει –και αυτό πολύ δύσκολα- είναι μια κυβέρνηση διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης, όπως στην Κύπρο, που θα πεταχτεί σαν στημένη λεμονόκουπα.

Συνεπώς… *Μόνο ένα άλλο κίνημα με πολιτικό ρόλο και ανατρεπτική μαχητική ικανότητα, μπορεί να αποτελέσει την βάση για την αντικαπιταλιστική διέξοδο. Η ανυπαρξία ή η υποταγή του κινήματος σήμερα στα όρια της κυρίαρχης πολιτικής, μπορεί να γεννήσει μόνο πολιτικές και κυβερνητικές λύσεις στα όρια του συστήματος αύριο.*

ΕΡΩΤΗΜΑ ΈΝΑΤΟ: ΔΡΟΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΣΤΟΧΟ, ΣΤΟΧΟΣ ΧΩΡΙΣ ΔΡΟΜΟ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ;

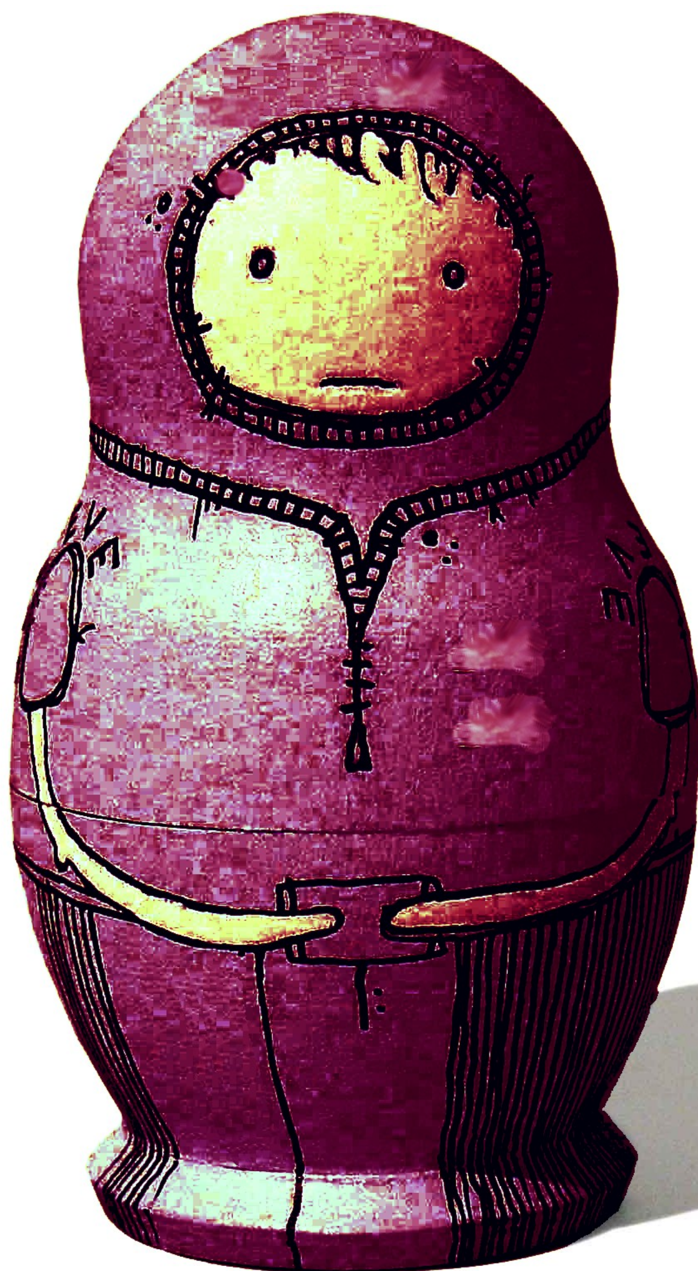
Στην ουσία, θα μπορούσε να πει κάποιος, ένας τέτοιος προσανατολισμός σε ότι αφορά τους αναγκαίους στόχους και μετασχηματισμούς, τους φορείς υλοποίησης, το πεδίο και τον τρόπο επιβολής τους, συνθέτουν μια κατεύθυνση αντικαπιταλιστικού αγώνα με σοσιαλιστική και κομμουνιστική προοπτική. Αν βεβαίως συμφωνούμε ότι κομμουνισμός πρωτίστως σημαίνει μια γενικευμένη κοινοκτημοσύνη των δημόσιων αγαθών, σε συνθήκες δημοκρατίας, ελευθερίας, δηλαδή εργατικής εξουσίας.
Δε βρίσκουμε λόγο να μην ανοίξει αυτή η συζήτηση. Μόνο που πρέπει να γίνει με ουσιαστικούς όρους. Ούτε με όρους συμβόλων, ούτε με απαγορευμένες ζώνες. Η κατάσταση η σημερινή, όπως και κάθε κατάσταση πολιτικής κρίσης, γεννά ταυτόχρονα, βίαια και απότομα τη δυνατότητα τόσο για το καλύτερο, όσο και για το χειρότερο.

Συνεπώς… *Επαναστατική αριστερά, σημαίνει επαναστατική πολιτική.* ***Δεν υπάρχει δρόμος χωρίς στόχο.*** *Πρέπει να διαμορφώνουμε τον καθημερινό βηματισμό, την τακτική, την τρέχουσα πολιτική, υπό το πρίσμα των συνολικών απαντήσεων και του καθολικού κομμουνιστικού μετασχηματισμού, ειδικά σήμερα που ο καπιταλισμός είναι κατονομάσιμος από πολλούς σε ότι αφορά την ευθύνη του για την κοινωνική καταστροφή.. Είναι αυτό που ο* ***ΣΥΡΙΖΑ*** *το θεωρεί* ***αχρείαστο. Δεν υπάρχει όμως και στόχος, χωρίς δρόμο.*** *Πρέπει να κεντράρουμε στην ανάγκη της αντικαπιταλιστικής πάλης και του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού, κόντρα στις αυταπάτες για δικαιότερο καπιταλισμό, υπό το πρίσμα μιας πολιτικής γραμμής που θα απαντά στο δυσκολότερο όλων: στο πως θα συγκροτεί κοινωνικά και πολιτικά το* ***υποκείμενο*** *αυτών των μεγάλων ανατροπών πρώτα από όλα μέσα από τη σύγκρουση για την επιβίωση και τη σύγκρουση με τον αντίπαλο. Στη βάση ενός προγράμματος κρίσιμων αντικαπιταλιστικών στόχων ανατροπής του συσχετισμού και ανόδου της λαϊκής αυτοπεποίθησης. Είναι αυτό που το* ***ΚΚΕ*** *θεωρεί* ***μάταιο*** *και αποπροσανατολιστικό.*

Μια ισχυρή αντικαπιταλιστική αριστερά, πρέπει να αποφύγει το σκόπελο των βολικών απαντήσεων, καταφεύγοντας στη θαλπωρή είτε της άμεσης απάντησης, είτε του απρόσιτου μέλλοντος. Μόνο έτσι θα έχει τις προϋποθέσεις να απαντήσει το βασικό ερώτημα: **Προς μια ταπεινωτική ήττα ή προς μια ανεπανάληπτη επαναστατική εμπειρία;** Η δοκιμασία θα είναι πολύ σκληρή για όλες τις τάσεις και τα ρεύματα της κομμουνιστικής αριστεράς.

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΠΟΥ ΤΑ ΛΕΕΙ ΕΞΩ
ΑΠ' ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ...

ΤαΨηΛάΤηΣΕΒΔοΜάΔαΣ Β΄

ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ

Η Παρουσία της Χρυσής Αυγής στο Πολυιατρείο των Γιατρών του Κόσμου στο Πέραμα. Στις 7 Φεβρουαρίου 2013, στις 12μμ, τριάντα περίπου μέλη της Χρυσής Αυγής (στα πλαίσια πιθανόν γενικότερης κινητοποίησης τους) διαδήλωσαν για λίγο έξω από το πολυϊατρείο των Γιατρών του Κόσμου στο Πέραμα φωνάζοντας στοχευμένα, τα γνωστά ρατσιστικά συνθήματα μίσους. Τα πολυϊατρείο εκείνη την ώρα περιέθαλπε περισσότερους από 40 ασθενείς φτωχούς και ανασφάλιστους, Έλληνες και μετανάστες. Οι Γιατροί του Κόσμου θεωρούμε επιθετική και προκλητική κίνηση εκφοβισμού την ενέργεια της Χρυσής Αυγής που στρέφεται ευθέως κατά των ασθενών αλλά και των εθελοντών μας. Οι Γιατροί του Κόσμου πιστοί στην αρχή της κοινωνικής αλληλεγγύης και την δέσμευσή τους στον όρκο του Ιπποκράτη, συνεχίζουν να περιθάλπουν ανθρώπους χωρίς διακρίσεις ανεξάρτητα από φυλή, φύλλο, θρησκευτικές πεποιθήσεις. Δηλώνουμε πως αρνούμαστε να «τρομάξουμε» και θα συνεχίσουμε αμετακίνητοι να υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα στην υγεία, όπου υπάρχουν άνθρωποι.

«Πρωτοπαλίκαρα» της Χρυσής Αυγής στην Κόρινθο ήταν τελικά οι δύο νεαροί που συνελήφθησαν σε τυχαίο αστυνομικό έλεγχο στην Ιερά Οδό στις αρχές της εβδομάδας. Στην προσωπική του ιστοσελίδα στο Facebook ο ένας εξ αυτών, ο 18χρονος Λ.Χ., έχει βάλει «πρωτοσέλιδο» τις συγκρούσεις χρυσαυγιτών - αστυνομίας έξω από το στρατόπεδο της Κορίνθου, όπου κρατούνται μετανάστες

ΤΑ ΠΟΛΥ ΨΗΛΑ... ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Αποφασισμένη να προχωρήσει έως τα τέλη του 2013 στην αλλαγή του νόμου για τις απεργίες εμφανίζεται η κυβέρνηση, αφού προηγηθεί ολιγόμηνος διάλογος με τις συνδικαλιστικές οργανώσεις. Οι βασικοί άξονες των αλλαγών, σύμφωνα με πληροφορίες του Βήματος της Κυριακής, αφορούν τον υφιστάμενο τρόπο κήρυξης μιας απεργιακής κινητοποίησης, τη σύσταση-συγκρότηση των συνδικαλιστικών οργανώσεων, όπως και την οργάνωση του κινήματος σε νέες βάσεις, που να ανταποκρίνονται στις σημερινές συνθήκες.
Επίσης, θα επανεξεταστούν και τα δικαιώματα των συνδικαλιστών, όπως οι συνδικαλιστικές άδειες. Ταυτόχρονα, συζητείται η επαναφορά της ανταπεργίας, δηλαδή το κλείσιμο της επιχείρησης από τον εργοδότη σε περιπτώσεις απεργιών διαρκείας των εργαζομένων.

Πόσα παίρνει άραγε σήμερα ένας γιατρός στην Ελλάδα του Μνημονίου ύστερα από 10 χρόνια και κάτι σπουδών; Οχι περισσότερα πάντως απ' ό,τι θα έπαιρνε ένας ανειδίκευτος εργάτης σε κανονικές εποχές. Άλλωστε οι νοσοκομειακοί γιατροί αναγκάζονται πλέον να ζουν με τα μισά χρήματα, καθώς έχουν υποστεί μέσα σε λίγους μήνες κούρεμα των αποδοχών τους κατά 50% συμπεριλαμβανομένων και των εφημεριών. Όπως προκύπτει από μελέτη της ΕΙΝΑΠ, από 34,2% έως 26%, αναλόγως βαθμού, έχει μειωθεί σήμερα το ετήσιο εισόδημα από μισθούς για τους γιατρούς του ΕΣΥ, σε σχέση με το αντίστοιχο μέγεθος του 2010, ενώ από... 64% έως 40%, αναλόγως βαθμού, έχει μειωθεί σήμερα η ακαθάριστη αμοιβή της ενεργής εφημερίας σε σχέση επίσης με το αντίστοιχο ποσό του 2010, καθώς πλέον φορολογούνται και διαφορετικά.

Συγνώμη κύριοι, τι λέτε;

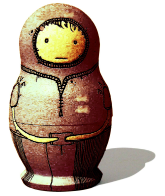

Γράφει η **Conmigo**

Κάποιοι θα το θεωρήσουν παράλογο αλλά αρκετοί θα συμφωνήσουν ότι τα τελευταία χρόνια και ελέω κρίσης, τα κεντρικά δελτία ειδήσεων των «μεγάλων» καναλιών και ο ηλεκτρονικός και έντυπος τύπος των ίδιων ομίλων είναι πιο συναρπαστικά και ενδιαφέροντα από ποτέ. Γιατί μόνο ως συναρπαστικές και διασκεδαστικές μπορείς να εκλαμβάνεις τις επιστημονικοφανείς προσεγγίσεις της κρίσης μέσω στατιστικών, ποσοστών και μετρήσεων ή τις σοβαροφανείς, στερεότυπες και προφανώς υποκινούμενες ατάκες των σχολιαστών που κινούνται σε μια παράλληλη - και γι' αυτό, προκλητικά καλοπληρωμένη - πραγματικότητα. Ο υπερβολικός ζήλος, όμως, φαίνεται ότι πλέον τους οδηγεί σε σχόλια, τόσο άβολα για την ελιτίστικη φύση τους ώστε φτάνουν να τα απαγγέλουν αμήχανα και σχεδόν συνωμοτικά. Κάπως έτσι ο γνωστός columnist (sic) και βασικός σχολιαστής του «μεγάλου» δελτίου, βρέθηκε να διατυπώνει την γνώμη του για κάτι που υπό κανονικές συνθήκες θα ήταν μια γραφικότητα και ανάξια βλέμματος - πόσο μάλλον λόγου- πρωτίστως για αυτόν τον ίδιο. Η μητέρα αστυνομικού που βρέθηκε έξω από τα δικαστήρια της Κοζάνης με αφορμή την υπόθεση της σύλληψης των τεσσάρων για ληστεία και τρομοκρατική δράση και κρατούσε το πλακάτ «και οι αστυνομικοί έχουν μάνες», χαρακτηρίστηκε από τον δημοσιογράφο ως μια σοβαρή, ψύχραιμη, υποδειγματική, ευγενής, « νοικοκυρεμένη» τέλος πάντων πρωτοβουλία και κίνηση, υπονοώντας ότι έρχονταν σε αντιδιαστολή με τις δηλώσεις των μελών της οικογένειας των συλληφθέντων καθώς και την βίαιη συμπεριφορά των τέκνων τους. Μια ημέρα αργότερα, εφημερίδα του ίδιου ομίλου σε άρθρο της υφαίνει προσεκτικά και ακροθιγώς το εγκώμιο της μάνας με το πλακάτ, αποκαλύπτοντας στοιχεία της οικογενειακής, οικονομικής της κατάστασης και αντιδιαστέλλοντας αυτά με τις συνθήκες ζωής που είχαν εξασφαλίσει και απολάμβαναν οι συλληφθέντες στο οικογενειακό τους περιβάλλον. Από την μια η περιγραφή της πολύτεκνης οικογένειας βιοπαλαιστών του αστυνομικού σε background βιομηχανικό (Πτολεμαΐδα) όπως αρμόζει σε ταξικές αναλύσεις κοινωνιολογικού χαρακτήρα και σε ιταλικό νεορεαλιστικο κινηματογράφο και από την άλλη, η περιγραφή των πλούσιων οικογενειών των ιδιωτικών σχολειών και της υπερκάλυψης κάθε πνευματικής αναζήτησης των συλληφθέντων. Συγνώμη, κύριοι, τι λέτε; Πέρασαν όλα τα χρόνια της μετεμφυλιακής περιόδου με μια γενιά δημοσιογράφων και πολιτικών να προσπαθεί απεγνωσμένα (και πανηγυρικά να τα καταφέρνει) να πείσει ότι η ταξικότητα στην κοινωνία δεν υπήρξε ποτέ ή τέλος πάντων έχει παύσει να υφίσταται, ότι οι θεωρήσεις του σοσιαλισμού δεν έχουν κανένα έρεισμα, ότι η προσκόλληση στα μαζικά κόμματα ιδεών είναι τραγικά παρωχημένη και άρρωστη και ξαφνικά εμφανίζονται ως τιμητές των τάξεων. Προχωρούν σε αδαείς και ρηχές αναλύσεις υπό το πρίσμα της ταξικής κοινωνίας, όπου και όπως συμφέρει την προώθηση της λαϊκίστικης λογικής τους. Ας αποφασίσουν όμως: αν τυχόν θέλουν να συνεχίσουν να χρησιμοποιούν πιο συστηματικά τέτοιες αναλύσεις και αντιπαραβολές, θα πρέπει όλα αλλά κυρίως όλοι να τοποθετηθούν στην πραγματική τους διάσταση. Αναμφίβολα, δύσκολο να κατανοήσεις πως εικοσάρηδες μεσοαστικών καταβολών και αναπόφευκτα, χωρίς σαφή αντίληψη των πραγματικά ταξικών συσχετισμών (αυτό συνήθως το αποκτάς μέσω της εργασίας) σε μια κοινωνία κινούνται σε τέτοια πλαίσια δράσης. Καταλαβαίνεις όμως ότι η δράση προκαλεί αντίδραση και πλέον δεν μπορείς να προβλέψεις την πηγή της. Και οι δράσεις της κυβέρνησης και του οικονομικού συστήματος όπως το ξέρουμε είναι πολλές και ακραία βίαιες, επομένως και οι αντιδράσεις προβλέπονται να είναι πολλές και ακραία βίαιες. Αναμφίβολα, δύσκολο να κατανοήσεις πως εικοσάρηδες εργατικών οικογενειών καταλήγουν να είναι οι θεματοφύλακες του κράτους στην πιο οριακή εκδοχή του μονοπωλίου βίας. Δύσκολο να αντιληφθείς πως γίνονται βασανιστές συνομήλικων τους και πως καταλήγουν τόσο λούμπεν ώστε συχνά να αποτελούν την βασική εκλογική βάση της Χρυσής Αυγής. Αν θέλουν λοιπόν να κάνουν σοβαρές αναλύσεις ταξικής υφής, δεν μένει παρά να ακούσουμε και να διαβάσουμε τα σχόλια και τα άρθρα τους για τις οργανωμένες μορφές πάλης (βλέπε απεργίες Χαλυβουργών ή ναυτεργατών) και για τις ανοργάνωτες χρεωκοπίες επιχειρηματικών ομίλων. Κάτι, όμως, μου λέει ότι αυτά δεν θα τα ακούσουμε και δεν θα τα διαβάσουμε ποτέ... Από αυτούς τουλάχιστον και προς το παρόν… ασφαλώς.

Ο αυταρχισμός ως βίωμα και η ιδεολογική αντεπίθεση των αστών

ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ, ΕΙΝΑΙ ΞΕΚΑΘΑΡΟ ΠΛΕΟΝ ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΙΛΑΜΕ ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΤΑΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΣΥΝΘΗΚΗ, ΓΙΑ ΕΝΑ ΑΣΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΜΟΝΙΜΗΣ ΕΚΤΑΚΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ ΟΠΟΥ ΣΤΟ ΒΩΜΟ ΤΗΣ «ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ» Η ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΕΝΤΕΙΝΟΝΤΑΙ ΣΕ ΒΑΘΜΟ ΠΟΥ ΝΑ ΣΥΓΚΡΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΣ ΜΑΥΡΕΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥΣ ΤΗΣ ΧΟΥΝΤΑΣ.

Γράφει ο **Σκληρο-πυρηνικός φυσικός**

Δεν είναι μόνο η φτώχεια, η εξαθλίωση, η ανεργία, η μιζέρια, η πείνα. Πλέον επιχειρείται να εντυπωθεί ως **βίωμα** ο αυταρχισμός. Όλα αυτά, όπως έχω γράψει και παλιότερα, αποτελούν αναγκαίες συνθήκες για να μπορέσει να επιβιώσει αυτή η τρισάθλια και αντιλαϊκή κυβέρνηση. Δίχως την προπαγάνδα και χωρίς την καταστολή, δίχως αυτή τη σιδερόφραχτη δημοκρατία, ο Σαμαράς κι οι θλιβεροί ακολουθητές του δε θα άντεχαν ούτε για δυο λεπτά μπροστά στην πίεση της κοινωνίας.

Οι ανακαταλήψεις από το Κράτος των κατειλημμένων κοινωνικών χώρων, οι μαζικές προσαγωγές αγωνιστών, το ξυλοκόπημα εργατών, η λυσσαλέα καταστολή οποιασδήποτε προβαλλόμενης αντίστασης από συλλογικότητες απέναντι στον κοινωνικό θάνατο, οι «αντιτρομοκρατικές» φιέστες με τη σύλληψη δεκαοχτάχρονων παιδιών, όλα αυτά δεν αποτελούν στοιχεία «αποπροσανατολισμού» από τα σημαντικά προβλήματα, όπως έσπευσαν να δηλώσουν ορισμένοι όψιμα «θεσμικοί» αριστεροί. Αντιθέτως, **αποτελούν τη νέα πραγματικότητα** για το λαό και το κίνημα, αποτελούν την πραγματική δήλωση του Κράτους, το οποίο σε κάθε τόνο σπεύδει να δηλώσει πως από δω και μπρος η Βία θα είναι η απάντηση στην αντίσταση. Η Βία θα είναι το μέσο για την επιβολή της νομιμότητας. Κι η νομιμότητα θα είναι αυτή που λένε αυτοί, όχι αυτό που αντιλαμβάνεται ο λαός ως δίκαιο κι ως αναγκαίο. Το αστικό κράτος θα υπερασπιστεί μέχρις εσχάτων το μονοπώλιό του στη «νόμιμη βία»…

Τα προσχήματα έχουν καταρρεύσει προ πολλού. Όποιος έχει βρεθεί έστω και μια φορά στο δρόμο τα τελευταία δυο χρόνια ξέρει. Δε στοιχηματίζει εκεί όμως η Κυβέρνηση. Δεν δείχνει να την ενοχλεί κιόλας. Η Κυβέρνηση –μέσω των καθεστωτικών ΜΜΕ αλλά και του λόγου της- δείχνει πλέον να απευθύνεται σε έναν πολύ συγκεκριμένο και **ιδεολογικά σκληρό πυρήνα** της ελληνικής κοινωνίας. Ο πυρήνας αυτός περιλαμβάνει μάζες που διαχρονικά ενσωμάτωναν μεγάλο μέρος της κυρίαρχης ιδεολογίας ,είναι έντονα ιδεολογικά μετατοπισμένες προς το φιλελευθερισμό, την ακροδεξιά, τον αυταρχισμό και το φασισμό. Διεγείρει, έτσι, συγκεκριμένα συντηρητικά αντανακλαστικά θέλοντας να δημιουργήσει ένα νέο ιστορικό μπλοκ ένθερμων υποστηρικτών της «νομιμότητας» , μια νέα φουρνιά «νοικοκυραίων» που απεχθάνονται το « χάος» που θα φέρει στον τόπο η Αριστερά. Κι ενώ στο στόχαστρο φαίνεται να μπαίνει μόνο ο ΣΥΡΙΖΑ (ο οποίος μάλιστα κάθε άλλο παρά ριζοσπαστικός είναι, έχοντας ταράξει τους πάντες στη νομιμότητα –όπως υποσχέθηκε άλλωστε) , στην ουσία η μπάλα παίρνει όλο το φάσμα αγωνιζόμενων δυνάμεων (από ριζοσπαστική αριστερά μέχρι αναρχία). Δεν είναι άλλωστε τυχαίες οι διαρκείς κι επίμονες αναφορές της ΝΔ στον εμφύλιο, μέσω του ίδιου του εκπροσώπου τύπου του κόμματος, αλλά και οι ακόμα πιο τολμηρές αντικομμουνιστικές αναφορές του στενού συνεργάτη του Σαμαρά και ιδεολογικού ινστρούχτορα της ακροδεξιάς, Φαήλου Κρανιδιώτη, ο οποίος φαίνεται να βρίσκεται σε απολύτως γνωστά νερά εντός της ΝΔ, μεταφέροντας την εμπειρία του από τη ακροδεξιά παρακρατική οργάνωση της οποίας πρωτοστατούσε (Δίκτυο 21).

Όλη αυτή η ιδεολογική αντεπίθεση της ακροδεξιάς ήρθε να μετουσιωθεί σε ένα γεγονός: στη δημοσίευση από την ίδια την αστυνομία φανερώς ρετουσαρισμένων φωτογραφιών των τεσσάρων συλληφθέντων της Κοζάνης. Θα ‘θελα να γράψω πολλά για τη συγκεκριμένη κίνηση του Κράτους, αλλά νομίζω πως θα ήταν στο πλαίσιο της αυτοεκτόνωσης -μιας και θεωρώ ως δεδομένο πως αυτές τις γραμμές τις διαβάζουν άτομα που δεν έχουν κάποια ιδεολογική διαστροφή. Γι' αυτό θα περιοριστώ σε ένα μόνο συμπέρασμα, το οποίο συνάδει με τα όσα γράφτηκαν παραπάνω: Η δημοσίευση αυτών των φωτογραφιών κατά τέτοιο τρόπο ,ώστε να είναι ευδιάκριτη και η παρέμβαση της αστυνομίας αλλά και τα χτυπήματα των συλληφθέντων, αποτελεί **δείγμα απύθμενου ταξικού ιδεολογικού θράσους και μνημείο αναφοράς για την ανάκτηση της ταξικής αυτοπεποίθησης των αστών.** Δεν πρόκειται για ταξική « αποκοτιά», μήτε για απροσεξία ή ηλιθιότητα, όπως κάποιοι υποστήριξαν. Πρόκειται για ξεκάθαρη δήλωση πως μπορούν να διαχειριστούν ακόμα και μια τόσο ακραία περίπτωση βίας , βάζοντάς της ιδεολογικό φορτίο και ξεκαθαρίζοντας μια και καλή πως από δω και πέρα θα μιλάμε για πολιτικούς κρατουμένους.

Το κερασάκι σε όλα αυτά; Την ώρα που γραφόταν αυτό το κείμενο, η αστυνομία –σε μια επίδειξη απίστευτου κυνισμού- εξέδωσε και άλλες φωτογραφίες, μη ρετουσαρισμένες, οι οποίες καταμαρτυρούν όλο το εύρος της κακοποίησης και των βασανιστηρίων που υπέστησαν οι συλληφθέντες. Οι αιτιάσεις περί « τραυματισμών κατά την ώρα της σύλληψης» δε λέγονται καν για να πείσουν και ούτε χρειάζεται να πείσουν. Αυτό για το οποίο χρειάζεται να πείσουν είναι το εξής απλό: «Καλά κάναμε και τους σακατέψαμε». Αυτό θέλουν να πει ο κάθε νοικοκυραίος μόλις δει αυτές τις φωτογραφίες. Και κατ' επέκταση, να απαιτήσει ο ίδιος ο νοικοκυραίος κι άλλο αίμα απέναντι στους πάσης φύσης « τρομοκράτες» που αποσταθεροποιούν τη χώρα. Χθες οι πιτσιρικάδες, σήμερα οι ναυτεργάτες κι οι εργαζόμενοι στα ΜΜΜ, αύριο όλο το λαϊκό κίνημα.

Αντικειμενικά όμως, εμείς, οι δυνάμεις της αντίστασης και της ανατροπής, έχουμε ένα πλεονέκτημα: κατεβαίνουμε στους δρόμους να πολεμήσουμε για το δίκιο και το ψωμί μας, σε αντίθεση με τον νοικοκυραίο που πάντα θα κάθεται στα κατουρημένα του βρακιά. Και με τόσο κόσμο να έχει πλέον αντιληφθεί ότι ο εχθρός δεν είναι οι οποιοιδήποτε «τρομοκράτες», αλλά οι πολιτικές εξαθλίωσης κι υποταγής που η ίδια η Κυβέρνηση μαζί με την ΕΕ και το ΔΝΤ φέρνει , είναι σίγουρο πως εμείς είμαστε περισσότεροι. Περισσότεροι απ' τα ΜΑΤ, περισσότεροι από τους κυβερνώντες, περισσότεροι απ' τους εκμεταλλευτές. Κάθε μέρα, όμως, που περνάει ο λαός κάτω από αυτή τη σύγχρονη χούντα, ο λάκκος γίνεται όλο και πιο βαθύς και το χώμα πέφτει όλο και περισσότερο από πάνω του. Η ανατροπή τους **τώρα** είναι μονόδρομος για την επιβίωσή μας.

Don't Worry Be Happy: η αστική νομιμότητα στον καιρό του μνημονίου

Γράφει ο **Ειρηναίος Μαράκης**

*"...Άμα ξυπνήσεις μέσα στη φυλακή
και δε σου εξηγεί κανένας γιατί...
Don't Worry Be Happy*

*Δεν είναι ανάγκη να το ξέρεις κι εσύ
τους φτάνει που το ξέρουν αυτοί...
Don't Worry Be Happy*

*Είμαστε όλοι ύποπτοι.
Κι εγώ κι εσύ και η γάτα μου μαζί
Don't Worry Be Happy..."*
Μουσική: Bobby McFerrin – Απόδοση στίχων: Χάρης και Πάνος Κατσιμίχας

Επείγον ζήτημα ζωής και θανάτου αναδεικνύεται καθημερινά η ανατροπή της βάρβαρης και καταστροφικής πολιτικής των μνημονίων της συγκυβέρνησης Σαμαρά - Βενιζέλου - Κουβέλη, των διεθνών συμμάχων τους και της Χρυσής Αυγής. Όχι μόνο γιατί επιχειρούν την υποβάθμιση της ποιότητας ζωής μας για να διασώσουν τις χρεοκοπημένες καπιταλιστικές επιχειρήσεις και τράπεζες αλλά και γιατί προσπαθούν να τσακίσουν την ενότητα της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων με την ενεργοποίηση του κοινωνικού αυτοματισμού και την κατάργηση συνταγματικά κατοχυρωμένων δικαιωμάτων μας, όπως την απεργία. Ο τίτλος της εφημερίδας **"6 μέρες"** μετά την επίθεση στους συνδικαλιστές και τα στελέχη του ΠΑΜΕ και του ΚΚΕ από τους άντρες των ΜΑΤ είναι χαρακτηριστικός:

«Αυταρχισμός με στόχο την Αριστερά - Σήκωσε το γάντι η Αλ. Παπαρήγα και κατήγγειλε την κυβέρνηση για την άγρια επίθεση στους συνδικαλιστές" ενώ η **"Εφημερίδα των Συντακτών"** λίγες μέρες νωρίτερα και αναφορικά με την επίταξη των εργαζομένων στο Μετρό έγραφε *"Τούνελ αυταρχισμού - Βία, καταστολή και πολιτικός τσαμπουκάς από την κυβέρνηση."* Παρόλα αυτά και με τις μέχρι τώρα εξελίξεις η προσπάθεια της συγκυβέρνησης να αντιστρέψει το αρνητικό κλίμα για την εφαρμογή των μνημονίων και των ιδιωτικοποιήσεων έχει αποτύχει. Είναι όμως μια προσπάθεια που δεν έχει τέλος, προς το παρόν τουλάχιστον. Γιατί όσο θα υπάρχουν αντιστάσεις και συνεχής εμβάθυνση στους τρόπους και στις πρακτικές για να ανατρέψουμε τη μνημονιακή πολιτική τόσο θα βάζουν σε λειτουργία τον κοινωνικό αυτοματισμό, το παρακράτος και τη διασπορά ψευδών ειδήσεων για τους σκοπούς του κινήματος μέσα από τα καθεστωτικά ΜΜΕ.

Η υπόθεση της **Marfin**, που ήρθε ξανά στην επιφάνεια, χωρίς όμως να αγγίζει τις ουσιαστικές ευθύνες της εργοδοσίας - όπως καταγγέλλουν σε επιστολή τους οι συγγενείς των θυμάτων, είναι δείγμα των προθέσεων της κυβέρνησης. Ποιός θα είναι ο ρόλος της δικαστικής εξουσίας σε αυτή την περίπτωση; Φοβάμαι, όχι θετικός. Και για να είμαστε ειλικρινείς ο σκοπός της δικαστικής εξουσίας - που βρίσκεται σε άρρηκτο δεσμό με την εκτελεστική εξουσία και κάτω από τη γραμμή που το κεφάλαιο ορίζει - είναι αυτός της στοχοποίησης του κινήματος και των ακτιβιστών. Στα Χανιά έχουμε ίσως την χαρακτηριστικότερη εικόνα αυτής της αντίληψης. Ο λόγος για τις ποινικές διώξεις, 15 μήνες μετά, σε διαμαρτυρόμενους πολίτες στην παρέλαση, με μόνο στοιχείο τις καταθέσεις δύο αστυνομικών.

Συγκεκριμένα, οι πολίτες αυτοί κατηγορούνται για τη συμμετοχή τους σε διαμαρτυρία κατά τη διάρκεια της παρέλασης της 28ης Οκτωβρίου 2011 και καλούνται να απολογηθούν για το παράπτωμα της Διατάραξης Κοινής Ειρήνης (άρθρο 189 Π.Κ) ! Για να μην ξεχνάμε βέβαια, το έτερο παράδειγμα δικαστικής αυθαιρεσίας με την αθώωση των αστυνομικών που χτύπησαν τον Κύπριο φοιτητή στην περίφημη υπόθεση της ζαρντινιέρας.

Τι συμβαίνει εκεί έξω; θα αναρωτηθεί ο μέσος άνθρωπος. *Γιατί τόσος φόβος και τρομοκρατία;"* Η απάντηση όσο κι αν είναι απλή άλλο τόσο χρειάζεται σοβαρή πρακτική και ιδεολογική δουλειά, για να αντιστρέψουμε τις αρνητικές εντυπώσεις ή το αίσθημα φόβου που καλλιεργείται σε τμήμα της εργατικής τάξης. Και αυτό δεν είναι δουλειά παρά μόνο για το οργανωμένο μαζικό κίνημα σε χώρους δουλειάς, σχολεία, γειτονιές και χωριά αλλά και για την Αριστερά. Στην πραγματικότητα, η Αριστερά είναι υποχρεωμένη να συμμετάσχει με όλη της την ψυχή και την εμπειρία στη μάχη για την ανατροπή των μνημονίων και του καπιταλισμού κι όχι να προβάρει κυβερνητικά κουστούμια. Και πώς θα αντιμετωπίσει το σύνολο των αντιλαϊκών επιθέσεων ο κόσμος της εργασίας; **Με όρους ταξικού πολέμου.** Έτσι κι αλλιώς, το σάλπισμα ήχησε από την πλευρά της κυβέρνησης και της άρχουσας τάξης. Δεν υπάρχει λόγος να αμφισβητήσουμε τις προθέσεις τους και δεν υπάρχει λόγος να μη σηκώσουμε το γάντι και να είμαστε οι νικητές αυτού του πολέμου.

Να αντισταθούμε στην καταστολή των κοινωνικών αγώνων, η αναστολή κάθε δημοκρατικού δικαιώματος και η επιβολή ενός σύγχρονου αντιδημοκρατικού, αντιλαϊκού και εκφασισμένου κράτους. Ένα κράτος που για το καλό μας χρειάζεται να ανατρέψουμε πριν είναι αργά. Το ξέρουμε πια καλά, ότι το κοινωνικό συμβόλαιο έγινε κουρελόχαρτο εδώ και πολλά χρόνια. Όμως κάποιες σταθερές πολιτικές, με μια επίφαση δημοκρατικότητας, είχαν παραμείνει. Τώρα κι αυτές πάνε στον αγύριστο. Η ίδια η απόφαση της επίταξης ενάντια στους απεργούς εργαζόμενους του Μετρό το επιβεβαιώνει. Απόφαση που ξεπερνά ακόμα και τα όρια που έβαζε στον εαυτό της η ίδια η αστική τάξη. Τώρα πια

κανένας δεν έχει το δικαίωμα να διαφωνεί και να αντιστέκεται μπροστά στην πολιτική που η ντόπια και η διεθνής τρόικα χαράζουν. Εάν τολμήσει να εκφράσει τη διαφωνία του ή προχωρήσει σε οργάνωση της αντίστασης του είναι παραβάτης της Νέας Ηθικής. Και Νέα Ηθική στις μέρες μας σημαίνει αντιστροφή της πραγματικότητας όπως την ξέραμε. Τώρα πια το φυσιολογικό δεν είναι να αγωνίζεσαι αλλά να αφήνεις το κράτος νε φέρει εις πέρας τα ανίερα σχέδιά του. ***"Don't worry be happy"*** δηλαδή και όλα θα πάνε δεξιά. Ίσως και ακροδεξιά.

Γιατί όλα αυτά λειτουργούν ή θέλουν μάλλον να λειτουργήσουν προς όφελος της Χρυσής Αυγής και των δολοφονικών σχεδίων της. Οι δολοφονίες μεταναστών εργατών, όπως του Σαχτζάτ Λουκμάν, πάνε χέρι – χέρι με τις κρατικές δολοφονίες μεταναστών, όπως την πρόσφατη δολοφονία του Μπαμπακάρ Ντιάε ύστερα από καταδίωξη δημοτικών αστυνομικών στο Θησείο. Το ξεδιάντροπο άνοιγμα των γραφείων της Χρυσής Αυγής στη Μεσογείων στους Αμπελόκηπους, με τον ασημένιο μαίανδρο να κρέμεται έξω από το τετραώροφο κτίριο, την Κεντρική Διοίκηση (**Κομαντατούρ)** όπως την ονομάζουν οι ίδιοι και θυμίζοντάς μας τα χρόνια της σκλαβιάς από τις ορδές του Χίτλερ, είναι αποτέλεσμα αυτών των αντιλήψεων.

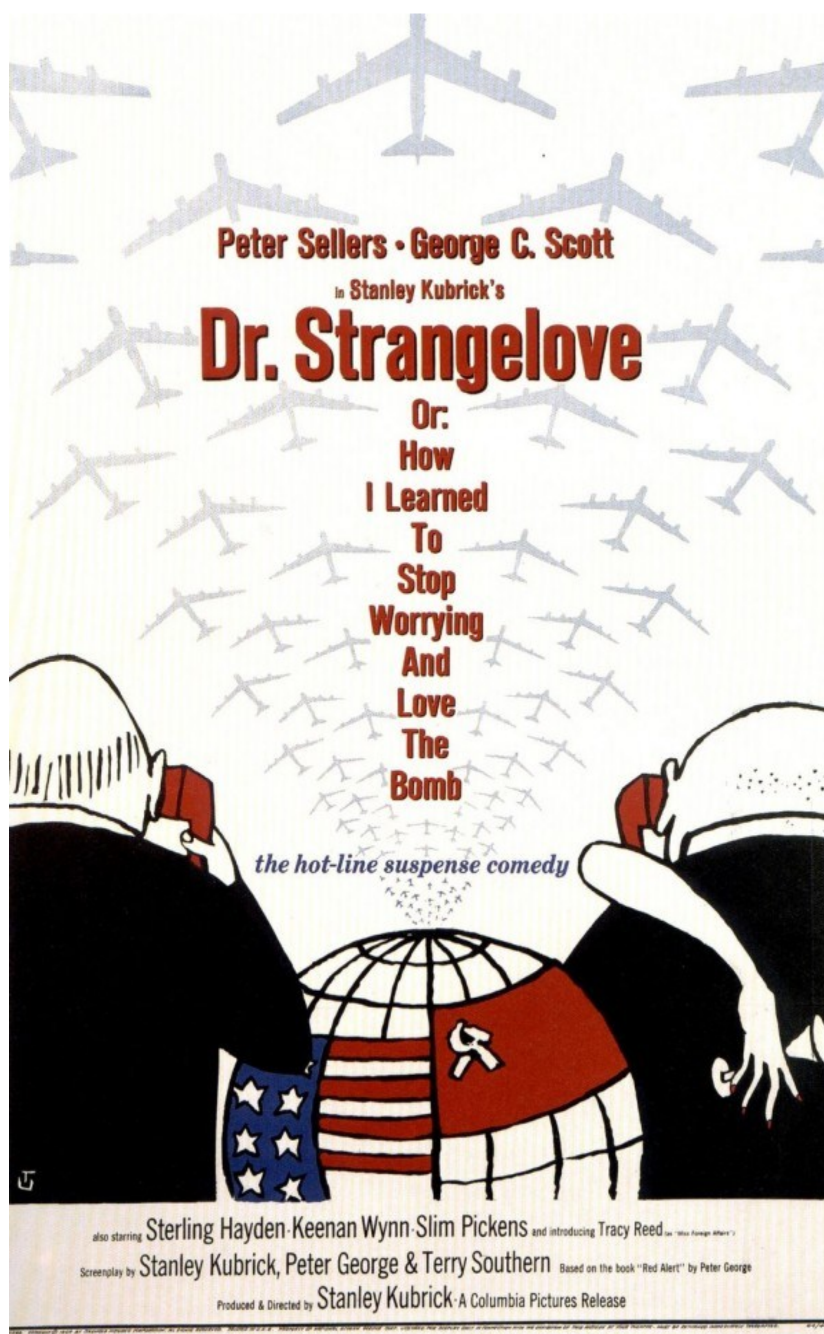
Γι' αυτό, πριν είναι αργά, χρειάζεται να ξαναπιάσουμε το νήμα των αγώνων που και να αποτελειώσουν το κεφάλαιο και τους φασίστες αλλά και την αστική νομιμότητα. Επόμενοι σταθμοί, η πορεία για να κλείσουν τα γραφεία της Χρυσής Αυγής στις 9/2 και η πανεργατική που κήρυξε η ΓΣΕΕ, ύστερα από πίεση του κινήματος, στις 20/2. Μπορούμε να την κάνουμε γενική και διαρκείας; Αν ναι, τότε ας την οργανώσουμε στους χώρους δουλειάς μας. Αρκεί να το τολμήσουμε!

S.O.S. ΠΕΝΤΑΓΩΝΟ ΚΑΛΕΙ ΜΟΣΧΑ / DR. STRANGELOVE

ΣΑΤΙΡΑ 1964, ΗΠΑ, ΑΣΠΡΟΜΑΥΡΗ, ΔΙΑΡΚΕΙΑ: 90', ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: ΣΤΑΝΛΕΪ ΚΙΟΥΜΠΡΙΚ, ΣΕΝΑΡΙΟ: ΣΤΑΝΛΕΪ ΚΙΟΥΜΠΡΙΚ, ΠΑΙΖΟΥΝ: ΠΙΤΕΡ ΜΠΟΙΛ, ΤΖΟΡΤΖ Σ. ΣΚΟΤ, ΠΙΤΕΡ ΣΕΛΕΡΣ, ΣΤΕΡΛΙΝΓΚ ΧΑΙΝΤΕΝ, ΚΙΝΑΝ ΓΟΥΙΝ, ΣΛΙΜ ΠΙΚΕΝΣ, ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΣΤΑΝΛΕΪ ΚΙΟΥΜΠΡΙΚ, ΒΙΚΤΟΡ ΛΙΝΤΟΝ

Ο μανιώδης αντικομουνιστής Στρατηγός Jack Ripper, διοικητής μιας αμερικανικής αεροπορικής βάσης, αποφασίζει (κατά παράφραση του Clemenceau) ότι ο πόλεμος είναι πολύ σημαντική υπόθεση, για να μείνει στα χέρια των πολιτικών και, εκμεταλλευόμενος ένα απόρρητο σχέδιο επίθεσης με πυρηνικά όπλα εναντίον της Ρωσίας, για το οποίο δεν απαιτείται η προηγούμενη έγκριση του προέδρου των ΗΠΑ, στέλνει τα βομβαρδιστικά B52 της δικαιοδοσίας του με αποστολή να ρίξουν το ατομικό οπλισμό τους σε στρατηγικούς στόχους της Σοβιετικής Ένωσης, πείθοντας παράλληλα τους άντρες της μονάδας του, ότι οι Ρώσοι έχουν ήδη επιτεθεί ύπουλα και ο πόλεμος μαίνεται.

Οι Ρώσοι εντωμεταξύ έχουν εκπονήσει και ολοκληρώσει ένα σχέδιο ολοκληρωτικής καταστροφής του πλανήτη, σε περίπτωση που θα δεχτούν επίθεση, γεγονός που οι ΗΠΑ αγνοούν, μέχρι τη στιγμή που ενημερώνονται για την επικείμενη επίθεση και προσπαθούν σε συνεννόηση με τον Ρώσο πρωθυπουργό να αναστρέψουν την κατάσταση. Ο μόνος που μπορεί να βοηθήσει στην ανακάλυψη του μυστικού κώδικα ανάκλησης των B52 ενιαίο Βρετανός αξιωματικός Lionel Mandrake, προερχόμενος από πρόγραμμα ανταλλαγής αξιωματικών μεταξύ Αγγλίας και ΗΠΑ, δεύτερος τη τάξει στη μονάδα του στρατηγού Ripper.

Κεντρικό πρόσωπο της ιστορίας και ο Ταγματάρχης Kong, κυβερνήτης ενός από τα B52, που αγνοώντας την πραγματικότητα, προσπαθεί με αυτοθυσία να ρίξει τις πυρηνικές βόμβες που μεταφέρει το αεροσκάφος του στους στόχους που του έχουν δοθεί. Ο πρώην NAZI και νυν ειδικός σύμβουλος επί θεμάτων πυρηνικού εξοπλισμού των ΗΠΑ, Dr.Strangelove, καλείται να δώσει την υστάτη λύση...

ΜΑΣΟΣ

ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΑ...
ΙΝΤΕΡΝΕΤΙΚΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ...

BABUSHKA

ΑΠΟ ΤΗΝ
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ
ΣΤΗ ΡΗΞΗ...
ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ
ΣΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ!

Υπέροχο
ταξίδι
ομορφιάς...
★